Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (kümnes koda laiendatud koosseisus)

20. jaanuar 2021 * [i]

Majandus- ja rahaliit – Pangandusliit – Krediidiasutuste ja teatavate investeerimisühingute ühtne kriisilahenduskord – Ühtne kriisilahendusfond – *Ex ante* osamaksete kindlaksmääramine aastateks 2015 ja 2018 – Osamaksete uuesti arvutamise ja tagastamise taotluse rahuldamata jätmine – Tühistamishagi – Vaidlustatav akt – Vastuvõetavus – Krediidiasutus, mille tegevusluba on kehtetuks tunnistatud – Määruse (EL) nr 806/2014 artikli 70 lõige 4 – Mõiste „staatuse muutumine“ – Delegeeritud määruse (EL) 2015/63 artikli 12 lõige 2

Kohtuasjas T-758/18,

ABLV Bank AS, asukoht Riia (Läti), esindaja: advokaat O. Behrends,

hageja,

versus

Ühtne Kriisilahendusnõukogu (SRB), esindajad: J. Kerlin ja P. Messina, keda abistasid advokaadid B. Meyring, S. Schelo, T. Klupsch ja S. Ianc,

kostja,

keda toetab

Euroopa Komisjon, esindajad: D. Triantafyllou, A. Nijenhuis ja A. Steiblytė,

menetlusse astuja,

mille ese on ELTL artikli 263 alusel esitatud nõue tühistada SRB 17. oktoobri 2018. aasta kiri, millega viimane jättis rahuldamata hageja taotluse esiteks arvutada ümber tema 2018. aasta eest tasutud *ex ante* osamakse ja tagastada talle enammakstud summa ning teiseks tagastada talle osa tema 2015. aasta eest tasutud *ex ante* osamaksest seetõttu, et Euroopa Keskpank (EKP) tunnistas kehtetuks tema tegevusloa,

ÜLDKOHUS (kümnes koda laiendatud koosseisus),

koosseisus: president S. Papasavvas, kohtunikud A. Kornezov, E. Buttigieg, K. Kowalik-Bańczyk ja G. Hesse (ettekandja),

kohtusekretär: ametnik P. Cullen,

* Kohtumenetluse keel: inglise.

arvestades menetluse kirjalikku osa ja 6. juuli 2020. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

I. Vaidluse taust

1 Hageja ABLV Bank AS oli Läti krediidiasutus, kellel oli tegevusluba kuni 11. juulini 2018, mil Euroopa Keskpank (EKP) tema tegevusloa kehtetuks tunnistas (vt punkt 11 allpool). Kuni selle kuupäevani oli ta „oluline üksus“ ja seetõttu ühtse järelevalvemehhanismi raames EKP järelevalve all.

2 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. mai 2014. aasta direktiivi 2014/59/EL, millega luuakse krediidiasutuste ja investeerimisühingute finantsseisundi taastamise ja kriisilahenduse õigusraamistik ning muudetakse nõukogu direktiivi 82/891/EMÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiive 2001/24/EÜ, 2002/47/EÜ, 2004/25/EÜ, 2005/56/EÜ, 2007/36/EÜ, 2011/35/EL, 2012/30/EL ja 2013/36/EL ning määruseid (EL) nr 1093/2010 ja (EL) nr 648/2012 (ELT 2014, L 173, lk 190), artikli 103 kohaselt peab Läti Vabariik tagama, et tema territooriumil tegutsemiseks tegevusluba omavatelt krediidiasutustelt ja investeerimisühingutelt kogutakse osamakseid vähemalt kord aastas.

3 Sellest tulenevalt sai hageja 2015. aasta detsembris Finanšu un kapitāla tirgus komisijalt (finants- ja kapitaliturgude komisjon, Läti) maksuteate tema 2015. aasta *ex ante* osamakse suuruse kohta. Osamakse summa oli 1 338 112,40 eurot.

4 Pärast hageja poolt selle osamakse tasumist kanti see üle ühtsesse kriisilahendusfondi vastavalt valitsustevahelisele osamaksete ühtsesse kriisilahendusfondi ülekandmise ja ühiskasutusse võtmise lepingule (edaspidi „valitsustevaheline leping“), millele kirjutati alla Brüsselis 21. mail 2014.

5 United States Department of the Treasury (Ameerika Ühendriikide rahandusministeerium, Ameerika Ühendriigid) teatas 13. veebruaril 2018 Financial Crimes Enforcement Networki (FinCEN, finantskuritegude vastase võitluse võrgustik) vahendusel plaanist võtta meede, millega tunnistatakse hageja suure rahapesu riskiga institutsiooniks vastavalt Uniting and Strengthening America by Providing Appropriate Tools Required to Intercept and Obstruct Terrorism Acti (USA PATRIOT Act) (terrorismi avastamiseks ja tõkestamiseks vajalike vahendite loomisega USA ühtsemaks ja tugevamaks muutmise seadus) 311. jaole. Pärast seda teadet ei olnud hagejal enam võimalik teha makseid USA dollarites ning teda tabas hoiuste väljavool.

6 Peale selle nõudis EKP finants- ja kapitaliturgude komisjonilt moratooriumi kehtestamist, et anda hagejale aega tema olukorra stabiliseerimiseks.

7 EKP järeldas 23. veebruaril 2018, et hageja on maksejõuetu või jääb tõenäoliselt maksejõuetuks Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. juuli 2014. aasta määruse (EL) nr 806/2014, millega kehtestatakse ühtsed eeskirjad ja ühtne menetlus krediidiasutuste ja teatavate investeerimisühingute kriisilahenduseks ühtse kriisilahenduskorra ja ühtse kriisilahendusfondi

raames ning millega muudetakse määrust (EL) nr 1093/2010 (ELT 2014, L 225, lk 1), artikli 18 lõike 1 tähenduses. Samal päeval leidis Ühtne Kriisilahendusnõukogu (SRB) otsuses SRB/EES/2018/09, et kriisilahenduse meede hageja suhtes ei ole avalikes huvides vajalik.

8 Hageja aktsionärid algatasid 26. veebruaril 2018 menetluse, mis võimaldas hagejal enda likvideerimine lõpule viia, ning esitasid finants- ja kapitaliturgude komisjonile taotluse vabatahtliku likvideerimise kava heakskiitmiseks.

9 12. aprilli 2018. aasta otsusega SRB/ES/SRF/2018/03 2018. aasta *ex ante* osamaksete arvutamise kohta kiitis SRB heaks 2018. aasta eest tehtavad *ex ante* osamaksed.

10 Finants- ja kapitaliturgude komisjon teatas 27. aprilli 2018. aasta kirjas hagejale, et SRB on vastu võtnud otsuse 2018. aasta *ex ante* osamaksete kohta, ja teatas talle tasumisele kuuluva summa. Hageja 2018. aasta *ex ante* osamakse suurus oli 1 850 285,83 eurot. Hageja tasus selle summa 3. juulil 2018.

11 Finants- ja kapitaliturgude komisjoni ettepanekul võttis EKP 11. juulil 2018 vastu otsuse tunnistada hageja tegevusluba kehtetuks.

12 Hageja palus 17. septembri 2018. aasta kirjas SRB-l tagastada osa tema 2015. aasta eest tasutud osamaksest, arvutada tema 2018. aasta *ex ante* osamakse uuesti ja maksta tagasi *ex ante* osamaksete enammakstud summa.

13 SRB vastas hagejale 17. oktoobri 2018. aasta kirjaga (edaspidi „vaidlustatud otsus“). Selles kirjas võttis SRB kõigepealt kokku hageja taotluse, mis puudutas esiteks tema 2018. aasta *ex ante* osamakset ja teiseks tema 2015. aasta *ex ante* osamakset. Seoses 2018. aasta *ex ante* osamaksega leidis SRB, tsiteerides määruse nr 806/2014 artikli 70 lõiget 4 ja komisjoni 21. oktoobri 2014. aasta delegeeritud määruse (EL) 2015/63, millega täiendatakse direktiivi 2014/59 seoses kriisilahendusrahastutesse tehtavate *ex-ante*-osamaksetega (ELT 2015, L 11, lk 44), artikli 12 lõiget 2, et nende kahe määruse ükski säte ei näe ette uut arvutust või tagasimaksmist, mida hageja on taotlenud. SRB märkis, et vastupidi hageja taotluses väidetule on EKP poolt krediidiasutuse tegevusloa kehtetuks tunnistamine staatuse muutumine delegeeritud määruse 2015/63 artikli 12 lõike 2 tähenduses. Seega leidis ta, et hagejat puudutav EKP 11. juuli 2018. aasta otsus ei mõjutanud hageja 2018. aasta osamakset ega pannud SRB-le kohustust kõnealust osamakset ümber arvutada või selle ühte osa tagasi maksta. Lõpuks täpsustas SRB seoses 2015. aasta *ex ante* osamaksetega, et liikmesriikide kogutud osamaksed kanti üle ühtsesse kriisilahendusfondi (edaspidi „kriisilahendusfond“) vastavalt valitsustevahelise lepingu artikli 3 lõikele 3. Ta leidis, et tulenevalt määruse nr 806/2014 artikli 70 lõikest 4 ei ole üksustel, kes on tasunud 2015. aasta *ex ante* osamaksed ja kelle tegevusluba tunnistati hiljem kehtetuks, õigust saada neid *ex ante* osamakseid tagasi ning samuti ei ole neil õigust saada tagasi kõiki teisi nõuetekohaselt tasutud *ex ante* osamakseid. Neid asjaolusid arvestades järeldas SRB, et tal ei ole võimalik hageja 2018. aasta *ex ante* osamakset ümber arvutada ega tagastada talle 2015. aasta *ex ante* osamakse ülejäänud osa põhjusel, et EKP oli tema tegevusloa kehtetuks tunnistanud.

II. Menetlus ja poolte nõuded

14 Hageja esitas hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 21. detsembril 2018.

15 Üldkohtu kaheksanda koja presidendi 30. aprilli 2019. aasta määrusega lubati Euroopa Komisjonil astuda menetlusse SRB nõuete toetuseks.

16 Kuna Üldkohtu kodade koosseisu muudeti 21. oktoobri 2019. aasta otsusega, määras Üldkohtu president kohtuasja uuele ettekandja-kohtunikule, kes kuulub kümnendasse kotta.

17 Üldkohus palus 11. mai 2020. aasta menetlust korraldava meetmena pooltel vastata mitmele küsimusele.

18 Komisjon ja SRB vastasid esitatud küsimustele vastavalt 4. ja 12. juuni 2020. aasta kirjaga.

19 Ka hageja vastas 12. juuni 2020. aasta kirjaga Üldkohtu esitatud küsimusele. 29. juuni 2020. aasta kirjaga esitas hageja oma seisukohad SRB ja komisjoni vastuste kohta Üldkohtu 11. mai 2020. aasta menetlust korraldava meetme raames esitatud teisele küsimusele.

20 Kümnenda koja ettepanekul otsustas Üldkohus kodukorra artikli 28 alusel suunata kohtuasja laiendatud koosseisule.

21 Poolte kohtukõned ja vastused Üldkohtu esitatud küsimustele kuulati ära 6. juuli 2020. aasta kohtuistungil.

22 Hageja palub Üldkohtul:

– tühistada vaidlustatud otsus;

– mõista kohtukulud välja SRB-lt.

23 SRB palub Üldkohtul:

– tunnistada hagi vastuvõetamatuks või kui seda ei tehta, siis jätta see põhjendamatuse tõttu rahuldamata;

– mõista kõik tema kohtu- ja õigusnõustamiskulud välja hagejalt.

24 Komisjon palub Üldkohtul:

– jätta hagi põhjendamatuse tõttu rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

III. Õiguslik käsitlus

A. Vastuvõetavus

25 SRB väidab peamiselt, et hagiavaldus on tervikuna vastuvõetamatu. Esiteks väidab ta sisuliselt, et vaidlustatud otsus ei ole vaidlustatav akt ELTL artikli 263 tähenduses. SRB ei teostanud õigusnormides ette nähtud pädevust, et tekitada õiguslikke tagajärgi, mis võiksid hageja õiguslikku olukorda muutes kahjustada tema huve. Vaidlustatud otsus on informatiivne. Teiseks väidab SRB, et ta kahtleb, kas hageja vastab otsese puutumuse tingimusele. Kolmandaks leiab

SRB, et hageja ei saa nõuda vaidlustatud otsuse tühistamist ajavahemiku osas, mis eelnes tema tegevusloa kehtetuks tunnistamisele ehk alates 23. veebruarist kuni 11. juulini 2018, kuna ta oma 17. septembri 2018. aasta taotluses sellele perioodile ei viidanud.

26 Hageja väidab, et vaidlustatud otsus on negatiivne otsus, millega jäeti tema taotlus ühemõtteliselt rahuldamata. Ta leiab, et see otsus puudutab teda otseselt, kuna ta on selle adressaat. Lisaks väidab hageja, et vaidlustatud otsuses keeldus SRB igasugusest uuest arvutamisest või tagasimaksmisest. Ta leiab seega, et ta võib oma hagi põhjendamiseks tugineda nii ajavahemikule, mis järgnes 23. veebruarile 2018, mil SRB tegi otsuse kriisilahendusskeemi mitte vastu võtta, kui ka 11. juulile 2018 järgnevale ajavahemikule.

27 Esiteks tuleb seoses küsimusega, kas vaidlustatud otsus on vaidlustatav, meenutada väljakujunenud kohtupraktikat, mille kohaselt on „vaidlustatavad aktid“ ELTL artikli 263 tähenduses sõltumata nende vormist kõik Euroopa Liidu institutsioonide vastu võetud sätted, mille eesmärk on tekitada siduvaid õiguslikke tagajärgi (vt 25. oktoobri 2017. aasta kohtuotsus Rumeenia *vs.* komisjon, C-599/15 P, EU:C:2017:801, punkt 47 ja seal viidatud kohtupraktika).

28 Puhtalt informatiivne akt ei ole ELTL artikli 263 tähenduses vaidlustatav akt (vt selle kohta 4. oktoobri 2007. aasta kohtuotsus Soome *vs.* komisjon, C-457/06 P, ei avaldata, EU:C:2007:582, punkt 36).

29 Et teha kindlaks, kas akt tekitab siduvaid õiguslikke tagajärgi, tuleb uurida akti põhiolemust. Neid tagajärgi tuleb hinnata selliste objektiivsete kriteeriumide alusel nagu selle akti sisu, võttes vajaduse korral arvesse akti vastuvõtmise konteksti ja akti vastu võtnud institutsiooni pädevust (vt 25. oktoobri 2017. aasta kohtuotsus Slovakkia *vs.* komisjon, C-593/15 P ja C-594/15 P, EU:C:2017:800, punkt 47 ja seal viidatud kohtupraktika).

30 Käesolevas asjas tuleb seoses vaidlustatud akti sisuga märkida, et SRB jättis hagejale adresseeritud 17. oktoobri 2018. aasta kirjaga rahuldamata esiteks hageja taotluse arvutada ümber tema 2018. aasta eest tasutud *ex ante* osamakse ja maksta talle tagasi enammakstud summa ning teiseks taotluse tagastada talle osa tema 2015. aasta eest tasutud *ex ante* osamaksest seetõttu, et EKP tunnistas kehtetuks tema tegevusloa.

31 Vaidlustatud otsuses on selgelt märgitud, et SRB on seisukohal, et tal ei ole võimalik rahuldada hageja esitatud uuesti arvutamise ja tagasimaksmise taotlusi, kuna need on vastuolus määruse nr 806/2014 artikli 70 lõikega 4 ja delegeeritud määruse 2015/63 artikli 12 lõikega 2.

32 2018. aasta *ex ante* osamakse kohta on märgitud, et „[määruse nr 806/2014 ja delegeeritud määruse 2015/63] ükski säte ei näe selles osas ette uut arvutust või tagasimaksmist“. 2015. aasta *ex ante* osamakse kohta märgib SRB, et „[k]rediidiasutustel ja investeerimisühingutel, kes on tasunud 2015. aasta *ex ante* osamakse ja kelle tegevusluba tunnistati hiljem kehtetuks, ei ole õigust selle osamakse või mis tahes muu nõuetekohaselt makstud *ex ante* osamakse tagastamisele“ ning et „[s]ee tuleneb määruse (EL) nr 806/2014 artikli 70 lõikest 4“. Kiri lõpeb järgmiselt: „Eeltoodut arvestades ei ole SRB-l võimalik 2018. aasta *ex ante* osamakset ümber arvutada ega tagastada 2015. aasta *ex ante* osamakse „ülejäänud osa“ sel põhjusel, et EKP tunnistas ABLV Banki tegevusloa kehtetuks […]“.

33 Seega annab vaidlustatud otsuse sisu tunnistust sellest, et see on oma olemuselt lõplik otsus. Vastupidi SRB väidetule ei ole selle sisu pelgalt informatiivne.

34 Vaidlustatud otsuse tegemise konteksti kohta tuleb nentida, et hageja kui kuni 11. juulini 2018 tegevusluba omanud krediidiasutus, mis oli asutatud pangandusliidus osalevas liikmesriigis, pidi vastavalt direktiivile 2014/59 ja määrusele nr 806/2014 panustama Läti Vabariigi loodud riiklikku kriisilahendusfondi ja seejärel ühtsesse kriisilahendusfondi *ex ante* osamaksetega aastate 2015–2018 eest.

35 Seoses SRB volitustega olgu märgitud, et SRB on ainus asutus, kelle pädevuses on krediidiasutuste ja investeerimisühingute *ex ante* osamaksete arvutamine ja vajaduse korral osamaksete uuesti arvutamine kooskõlas määrusega nr 806/2014, eelkõige selle artikli 70 lõikega 2, ja delegeeritud määrusega 2015/63 (vt selle kohta 3. detsembri 2019. aasta kohtuotsus Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, punktid 45–47, ja 28. novembri 2019. aasta kohtuotsus Portigon *vs*. SRB, T-365/16, EU:T:2019:824, punkt 71). SRB vastutab ka kriisilahendusfondi haldamise eest, see tähendab ressursside eest, mis on tekkinud *ex ante* osamaksete tasumisega (määruse nr 806/2014 artikkel 67).

36 Eeltoodut arvestades on vaidlustatud otsus vaidlustatav akt ELTL artikli 263 tähenduses.

37 Mis puudutab teiseks otsese puutumuse tingimust käsitlevat argumenti, millest SRB kohtuistungil loobus, siis tuleb tõdeda, et hageja on selle akti adressaat, mille tühistamist ta taotleb. Seega on täidetud tingimused, mis on ELTL artikli 263 neljanda lõigu esimeses lauseosas hagi vastuvõetavusele seatud.

38 Kolmandaks väidab SRB, et hagiavalduse teatud osi, nimelt punkte 5, 64 ja 65 ning lisa A.17 võib mõista nii, et hageja soovib tagasi saada summa, mille ta maksis ajavahemiku 23. veebruarist kuni 11. juulini 2018 (kaasa arvatud) eest. SRB leiab, et kui hageja soovib vaidlustatud otsuse tühistamist ajavahemiku 23. veebruarist kuni 11. juulini 2018 (kaasa arvatud) osas, siis tuleb hagiavaldus jätta selles osas vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata.

39 Kui Üldkohus hagejale selle kohta kohtuistungil küsimusi esitas, kinnitas viimane, et ta vaidlustab vaidlustatud otsuse tervikuna ja piirdub selle tühistamise nõudega. Hageja täpsustas, et käesolevas kohtuasjas puudutab tema 2018. aasta *ex ante* osamakse tagastamise nõue üksnes ajavahemikku pärast tema tegevusloa kehtetuks tunnistamist.

40 Neil asjaoludel tuleb järeldada, et hagiavalduse punktid 5, 64 ja 65 ning lisa A.17 on äärmisel juhul argumendid, mille hageja esitas selle tõendamiseks, et vaidlustatud otsus on väär, nagu hageja ka kohtuistungil väitis. Vastupidi SRB kartusele ei ole hagi eesmärk seega nõuda tagasi summa, mis tuli väidetavalt tasuda ajavahemiku 23. veebruarist kuni 11. juulini 2018 (kaasa arvatud) eest.

41 Seega ei saa SRB esitatud vastuvõetamatuse vastuväitega nõustuda.

42 Järelikult on käesolev hagi vastuvõetav.

B. Sisulised küsimused

43 Hagi põhjenduseks esitab hageja kümme väidet. Kolme esimese väitega heidab hageja SRB-le sisuliselt ette seda, et ta ei võtnud nõuetekohaselt arvesse *ex ante* osamaksete *pro rata temporis* laadi. Neljanda ja viienda väite kohaselt on vääralt tõlgendatud esiteks määruse nr 806/2014 artikli 70 lõiget 4 ja teiseks delegeeritud määruse 2015/63 artikli 12 lõiget 2. Kuuenda väite kohaselt on rikutud õiguskindluse ja õiguspärase ootuse põhimõtteid. Seitsmenda väite kohaselt on rikutud proportsionaalsuse põhimõtet. Kaheksanda väite kohaselt on rikutud põhimõtet

adage nemo auditur propriam turpitudinem allegans. Üheksanda väite kohaselt on rikutud vastuolulise tegutsemise keeldu. Kümnes väide puudutab omandiõiguse ja ettevõtlusvabaduse rikkumist.

44 Üldkohus peab asjakohaseks analüüsida esimest viit väidet koos. Teisi väiteid analüüsitakse eraldi, välja arvatud väited, mis puudutavad põhimõtte *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* rikkumist ja vastuolulise tegutsemise keelu rikkumist, mida käsitletakse lõpus koos.

1. Väidete vastuvõetavus

45 Mis puudutab hagiavalduse väidete vastuvõetavust, siis SRB väidab tegelikult üksnes üldiselt, et hageja argumendid on ebaselged või ei ole need piisavalt põhjendatud.

46 Sellega seoses tuleb meenutada, et kodukorra artikli 76 punkti d kohaselt tuleb hagiavalduses märkida hagi ese ja lühiülevaade väidetest ning see teave peab olema esitatud piisavalt selgelt ja täpselt, et kostja saaks kaitset ette valmistada ja Üldkohus teostada oma kontrolli vajaduse korral ilma täiendavate materjalideta (7. märtsi 2017. aasta kohtuotsus United Parcel Service *vs.* komisjon, T-194/13, EU:T:2017:144, punkt 191).

47 Lisaks tuleb meenutada, et selleks, et hagi oleks Üldkohtus vastuvõetav, peavad hagi aluseks olevad peamised õiguslikud ja faktilised asjaolud kas või kokkuvõtlikult, ent seostatult ja arusaadavalt tulenema hagiavalduse tekstist endast (7. märtsi 2017. aasta kohtuotsus United Parcel Service *vs.* komisjon, T-194/13, EU:T:2017:144, punkt 192).

48 Käesolevas kohtuasjas, nagu nähtub allpool punktidest 52–56, 132, 140, 155 ja 168, kritiseerib hageja kümnes väites esitatud argumentatsioonis vastust, mille SRB andis vaidlustatud otsuses hageja uuesti arvutamise ja tagastamise nõuetele, põhjusel, et see põhineb kohaldatavate sätete vääral tõlgendusel.

49 Tuleb aga üldiselt konstateerida – ilma et see piiraks allpool punktis 152 märgitut –, et faktilised ja õiguslikud asjaolud, millele hageja oma argumentides tugineb, on hagiavalduse kümne väite lugemisel arusaadavad. Samuti tuleb nentida, et SRB-l oli võimalus kostja vastuses nendele argumentidele vastata. Üldkohtul ei olnud ka raskusi hagiavalduse lugemisel hageja argumentide kindlakstegemisega.

50 Eeltoodud kaalutlustest tuleneb – ilma et see piiraks allpool punktis 152 märgitut –, et hagiavalduse kümnes väites esitatud hageja argumendid on kodukorra artikli 76 punkti d nõudeid arvestades vastuvõetavad.

51 Sellest tuleneb, et kõik argumendid, mille SRB on esitanud selleks, et Üldkohus lükkaks hageja väited vastuvõetamatuse tõttu tagasi, tuleb tagasi lükata.

2. Viis esimest väidet, mille kohaselt on eiratud ex ante ***osamaksete väidetavat*** pro rata temporis ***olemust ning rikutud määruse nr 806/2014 artikli 70 lõiget 4 ja delegeeritud määruse 2015/63 artiklit 12***

52 Esiteks väidab hageja, et *ex ante* osamaksed makstakse *pro rata temporis*, kuna need makstakse ette ja teatud kindlate ajavahemike eest, mille ajal saavad krediidiasutused Euroopa kriisilahendussüsteemi pakutavat tagatist. Kõigepealt rõhutab hageja, et kuna ta on

krediidiasutuse staatuse kaotanud, ei saa ta enam seda tagatist kasutada. Kriisilahendusfondiga kaetud hagejast tuleneva riski kõrvaldamisega vähenes proportsionaalselt kriisilahendusfondi rahastamisvajadus. Seega leiab hageja, et tal on õigus oma *ex ante* osamaksete osalisele tagasimaksmisele. Hageja arvates näitab *ex ante* osamaksete *pro rata temporis* laadi ka asjaolu, et kaheksa esimese aasta jooksul alates kriisilahendusfondi loomisest tuleb 2015. aasta *ex ante* osamaksed krediidiasutuste tasutavatest iga-aastastest osamaksetest maha arvata. Lõpuks tunnistab SRB otsuses SRB/ES/SRF/2018/03 ise, et osamaksed on tagastatavad, kuna ta kinnitab, et kui 2015. aasta osamaksete mahaarvamine toob kaasa negatiivse summa, makstakse vastav summa krediidiasutusele 2018. aasta osamakseperioodi jooksul. Selles otsuses on mainitud ka olukorda, kus krediidiasutus kaotab ühinemise tagajärjel oma tegevusloa. Hageja väidab selle kohta, et sellisel juhul ei ole kriisilahendusfondi makstud summad kaotatud, kuna nõukogu 19. detsembri 2014. aasta rakendusmääruse (EL) 2015/81, millega määratakse kindlaks määruse nr 806/2014 kohaldamise ühtsed tingimused seoses ühtsesse kriisilahendusfondi tehtavate *ex ante* osamaksetega (ELT 2015, L 15, lk 1), artikli 8 lõikes 2 ette nähtud mahaarvamise võimalus on ühinemise tulemusel tekkival üksusel.

53 Teiseks väidab hageja, et SRB tõlgendab vääralt määruse nr 806/2014 artikli 70 lõiget 4, mille kohaselt nõuetekohaselt saadud osamakseid ei tagastata. Ta leiab, et väljendit „nõuetekohaselt saadud“ tuleb tõlgendada nii, et igal maksel on alus ja seetõttu võib selle tagasi maksta, kui alus ära langeb. Tema tagastamisnõue põhineb eelkõige alusetu rikastumise keelu põhimõttel. Igal juhul väidab hageja, et määruse nr 806/2014 artikli 70 lõige 4 ei ole kohaldatav 2015. aasta *ex ante* osamaksetele. Osamakseid ei „saadud“ vastavalt määrusele nr 806/2014, vaid need tehti selle riigisisese meetme raames, millega võeti üle direktiiv 2014/59.

54 Kolmandaks leiab hageja, et SRB tõlgendab vääralt delegeeritud määruse 2015/63 artikli 12 lõiget 2. Hageja väidab, et selle sätte sõnastus viitab „krediidiasutuse või investeerimisühingu staatusele“, mitte „staatusele krediidiasutuse või investeerimisühinguna“. Delegeeritud määruse 2015/63 artikli 12 lõige 2 eeldab, et asjaomane üksus jääb krediidiasutuseks või investeerimisühinguks. Hageja sõnul on delegeeritud määruse 2015/63 artikli 12 lõige 2 kohaldatav juhul, kui panga õiguslik või faktiline olukord võib mõjutada osamakse suuruse kindlaksmääramist, kuid pank kuulub endiselt kriisilahenduse rahastamise skeemi. Hageja puhul see nii ei ole ja seega ei ole see säte kohaldatav. Hageja tugineb oma argumentide põhjendamiseks ka komisjoni 14. septembri 2017. aasta delegeeritud määruse (EL) 2017/2361 Ühtse Kriisilahendusnõukogu halduskulude katmiseks tehtavate osamaksete lõpliku süsteemi kohta (ELT 2017, L 337, lk 6) artiklile 7.

55 Neljandaks lisab hageja repliigis, et SRB nõustub teatud asjaoludel sellega, et tehakse uued arvutused ja et osamaksed makstakse tagasi. Ta väidab sellega seoses, et delegeeritud määruse 2015/63 artikli 17 lõige 3 lubab teha uusi arvutusi ja tagasimakseid, ning viitab ka delegeeritud määruse 2015/63 artikli 17 lõikele 4.

56 Viiendaks väidab hageja oma seisukohtades menetlusse astuja seisukohtade kohta, et käesolev kohtuasi erineb kohtuasjast, milles tehti 14. novembri 2019. aasta kohtuotsus State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967). Käesolev kohtuasi puudutab krediidiasutuse ja tema hoiuste „tegelikku likvideerimist“, samas kui eespool viidatud kohtuasi puudutas Itaalia krediidiasutuse ühendamist Saksamaa krediidiasutusega. Nii leiab hageja, et Euroopa seisukohast ei olnud ühinemisel kõnealuses asjas mingit mõju kriisilahendusfondi rahastamisse panustava krediidiasutuse osalusele. Seevastu käesolevas asjas ei osale hageja enam kriisilahendusfondi rahastamises.

57 SRB, keda toetab komisjon, vaidleb neile argumentidele vastu.

a) 2018. aasta ex ante *osamakse*

58 Hageja väidab sisuliselt, et EKP poolt tema tegevusloa kehtetuks tunnistamine osamakseperioodi ajal, st 2018. aastal, on asjaolu, millest tulenevalt on tal õigus sellele, et tema selleks perioodiks tehtud *ex ante* osamakse arvutatakse *pro rata temporis* uuesti ümber ja seega tagastatakse osa sellest summast, mille ta tasus 2018. aasta *ex ante* osamaksena. Uuesti arvutamisel on osamakseperiood 1. jaanuarist kuni 11. juulini 2018. Enammakstud summa on 947 127,55 eurot.

59 Määruse nr 806/2014 artikli 2 kohaselt kohaldatakse seda määrust pangandusliidus osalevas liikmesriigis asutatud krediidiasutuste suhtes. Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta määruse (EL) nr 575/2013 krediidiasutuste ja investeerimisühingute suhtes kohaldatavate usaldatavusnõuete kohta ja määruse (EL) nr 648/2012 muutmise kohta (ELT 2013, L 176, lk 1) artikli 4 lõike 1 punkti 1 kohaselt on krediidiasutus ettevõtja, kelle majandustegevuseks on hoiuste või muude tagasimakstavate vahendite võtmine avalikkuselt ning oma arvel ja nimel laenu andmine. Krediidiasutuste tegevuse eeldus on tegevusloa olemasolu, nagu see on ette nähtud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta direktiivi 2013/36/EL, mis käsitleb krediidiasutuste tegevuse alustamise tingimusi ning krediidiasutuste ja investeerimisühingute usaldatavusnõuete täitmise järelevalvet, millega muudetakse direktiivi 2002/87/EÜ ning millega tunnistatakse kehtetuks direktiivid 2006/48/EÜ ja 2006/49/EÜ (ELT 2013, L 176, lk 338), artikli 8 lõikes 1.

60 Määrusega nr 806/2014 pannakse igale osalevas liikmesriigis asutatud tegevusloaga krediidiasutusele ja investeerimisühingule kohustus panustada kriisilahendusfondi vähemalt üks kord aastas tehtava *ex ante* osamaksega. Krediidiasutuse ja investeerimisühingu osamakse arvutatakse proportsionaalselt sellega, kui suure osa moodustab tema kohustuste summa (välja arvatud omavahendid) miinus tagatud hoiused kõigi osalevate liikmesriikide territooriumil tegevusloa saanud asutuste kohustuste kogusummast (välja arvatud omavahendid) miinus tagatud hoiused (määruse nr 806/2014 artikli 70 lõige 1).

61 Lisaks tuleneb määruse nr 806/2014 artikli 69 lõikest 1 ja delegeeritud määruse 2015/63 artikli 4 lõikest 2, et krediidiasutustelt iga-aastane *ex ante* osamaksete kogumine kehtestati selle tagamiseks, et algse kaheksa-aastase perioodi lõpuks alates 1. jaanuarist 2016 ulatuvad kriisilahendusfondi kasutada olevad rahalised vahendid vähemalt 1%-ni kõigi osalevates liikmesriikides tegevusluba omavate krediidiasutuste tagatud hoiuste summast.

62 Selle eesmärgi saavutamiseks on delegeeritud määruse 2015/63 artikli 4 lõikes 1 ja artikli 14 lõigetes 1–3 nõutud, et SRB arvutab tasumisele kuuluvad osamaksed raamatupidamisandmete alusel, mis tulenevad värskeimast heaks kiidetud ja kinnitatud aruandeaasta finantsaruandest, mis on kättesaadav osamakseperioodile eelneva aasta 31. detsembril ja millele on lisatud vannutatud audiitori või audiitorühingu arvamus.

63 Hageja ei vaidle vastu sellele, et ta oli 1. jaanuaril 2018 osalevas liikmesriigis asutatud tegevusluba omav krediidiasutus ning et ta pidi seetõttu panustama kriisilahendusfondi. Ta ei väida, et SRB arvutas otsusega SRB/ES/SRF/2018/03 tema 2018. aasta individuaalse osamakse suuruse valesti. Ta väidab aga, et alates 11. juulist 2018, kui EKP tunnistas tema tegevusloa kehtetuks, ei kuulunud ta enam määruse nr 806/2014 kohaldamisalasse ja seetõttu tuleks tema 2018. aasta *ex ante* osamakse *pro rata temporis* uuesti ümber arvutada.

64 Selleks et vastata käesoleva hagi raames tõstatatud tõlgendamisküsimustele ja määrata kindlaks määruse nr 806/2014 artikli 70 lõike 4 ja delegeeritud määruse 2015/63 artikli 12 täpne ulatus, ei tule arvesse võtta mitte üksnes nende sätete sõnastust, vaid ka nende konteksti ning nende õigusaktide eesmärke, mille osad need sätted on (vt selle kohta 7. juuni 2005. aasta kohtuotsus VEMW jt, C-17/03, EU:C:2005:362, punkt 41 ja seal viidatud kohtupraktika).

1) Määruse nr 806/2014 artikli 70 lõike 4 tõlgendamine

65 Mis puudutab esiteks määruse nr 806/2014 artikli 70 lõike 4 grammatilist tõlgendamist, siis tuleb meenutada, et see on sõnastatud järgmiselt:

„[Käesoleva määruse a]rtiklis 2 osutatud ettevõtjalt [st eelkõige krediidiasutused nagu hageja] nõuetekohaselt saadud osamakseid ettevõtjale ei tagastata“.

66 Määruse nr 806/2014 artikli 70 lõike 4 grammatiline tõlgendus näib kinnitavat SRB seisukohta vaidlustatud otsuses.

67 Määruse nr 806/2014 artikli 70 lõike 4 sõnastuses on seega rõhutatud, et nõuetekohaselt saadud *ex ante* osamaksed ei ole tagastatavad. Tagastamata jätmine tuleneb igasuguse kahtluseta seadusandja kasutatud eitusest. Kasutatud sõnad on ühemõttelised. Kordagi ei ole mainitud võimalust kohandada *ex ante* osamakseid kuupõhise arvutuse alusel siis, kui krediidiasutus kaotab osamakseperioodil oma tegevusloa.

68 Mis puudutab teiseks määruse nr 806/2014 artikli 70 lõike 4 konteksti, siis tuleb esimesena meenutada, et määruse nr 806/2014 artikli 70 lõike 2 kohaselt arvutab SRB igal aastal individuaalsed osamaksed tagamaks, et kõigi osalevate liikmesriikide territooriumil tegevusloa saanud krediidiasutuste tasutavad osamaksed ei ületa 12,5% sihttasemest.

69 Seega on lisaks algse perioodi lõpus saavutatavale sihttasemele kehtestatud ka aasta ülemmäär neile osamaksetele, mida võib krediidiasutustelt ja investeerimisühingutelt algse perioodi ajal konkreetsel aastal koguda. Seega, nagu SRB õigesti rõhutab, valis seadusandja *ex ante* osamaksete osamakseperioodiks kalendriaasta sel põhjusel, et jagada krediidiasutustele ja investeerimisühingutele algsel perioodil pandud koormus ajaliselt võimalikult ühtlaselt, nagu näeb ette määruse nr 806/2014 artikli 69 lõige 2. Vastupidi hageja väidetele ei tähenda asjaolu, et *ex ante* osamaksed on aastapõhised, seda, et need on „seotud“ konkreetse aastaga, millest tulenevalt tuleb osamakse summat tingimata kohandada siis, kui krediidiasutus kaotab aasta jooksul oma tegevusloa.

70 Teisena tuleb ühelt poolt märkida, et kriisilahendusfondi tehtavad *ex ante* osamaksed kogutakse finantssektori ettevõtjatelt enne kriisilahendustoimingut ja sellest sõltumata (määruse nr 806/2014 põhjendus 102). Teiselt poolt saab kriisilahenduse vahendeid rakendada ainult nende ettevõtjate suhtes, mis on maksejõuetud või jäävad tõenäoliselt maksejõuetuks, ning ainult sel juhul, kui see on vajalik finantsstabiilsuse eesmärgil, lähtuvalt avalikust huvist (määruse nr 806/2014 artikli 18 lõige 1; vt ka selle määruse põhjendus 61). Teisisõnu, isegi kui krediidiasutus – kes on oma *ex ante* osamaksed nõuetekohaselt tasunud – on maksejõuetu või jääb tõenäoliselt maksejõuetuks, on kriisilahenduse meede mõeldav üksnes siis, kui see on avalikust huvist tulenevalt vajalik. Sätted ei näe ette mingit automaatset seost *ex ante* osamakse tasumise ja asjaomase krediidiasutuse kriisilahenduse vahel. Nagu väidab SRB, on kriisilahendusfondi kasutamiseks otsustav tegur üksnes avaliku huvi kaitsmine, mitte krediidiasutuse individuaalne huvi (vt ka määruse nr 806/2014 artikli 67 lõige 2). Krediidiasutuse

poolt teatava ajavahemiku eest tasutud *ex ante* osamakse ei anna talle individuaalset õigust sellele, et kriisilahendusfondi kasutatakse juhul, kui see asutus muutub nimetatud ajavahemikul maksejõuetuks või peaaegu maksejõuetuks.

71 Asjaolu, et krediidiasutus tasub kriisilahendusfondi osamakseid, ei taga mingit vastusooritust, vaid selle eesmärk on avalikes huvides viia kriisilahendusfondi rahalised vahendid kuni selle miinimumtasemeni, mille liidu seadusandja on Euroopa pangandussüsteemi stabiilsuse tagamise eesmärgil ette näinud.

72 Määrusest nr 806/2014, eelkõige selle artiklitest 14, 18, artikli 67 lõikest 2 ja artiklist 70 ning põhjendustest 19, 100, 102 ja 104 tuleneb, et kriisilahendusfond katab riski, mis kogu finantssektorist tuleneb finantssüsteemi stabiilsusele ja seega ka riikide eelarvetele. Nagu nähtub aga määruse nr 806/2014 põhjendusest 100, leidis seadusandja, et finantssüsteemi stabiliseerimist peaks rahastama finantssektor tervikuna. Käesolevas asjas tasus hageja kui finantssektori ettevõtja 1. jaanuaril 2018 oma kohustusliku 2018. aasta osamakse kriisilahendusfondi.

73 Sel põhjusel ei saa *ex ante* osamakseid pidada kindlustusmakseteks, mille kuupõhine arvutamine ja tagasimaksmine on võimalik siis, kui neid maksnud krediidiasutus kaotab aasta jooksul oma tegevusloa, nagu väidab hageja oma argumentide toetuseks. Samal põhjusel tuleb tagasi lükata argument, et krediidiasutusega, mis osamakse tegemise aasta jooksul kaob, kaasneb kaetavate riskide vähenemine ja seega väheneb kriisilahendusfondi rahastamisvajadus.

74 Mis puudutab kolmandaks määrusega nr 806/2014 ja delegeeritud määrusega 2015/63 taotletud eesmärki, siis tuleb meenutada, et krediidiasutustelt iga-aastane *ex ante* osamaksete kogumine kehtestati selle tagamiseks, et algse kaheksa-aastase perioodi lõpuks alates 1. jaanuarist 2016 ulatuvad kriisilahendusfondi kasutada olevad rahalised vahendid vähemalt 1%-ni kõigi osalevates liikmesriikides tegevusluba omavate krediidiasutuste tagatud hoiuste summast (vt punkt 61 eespool).

75 Ent kui SRB peaks arvesse võtma krediidiasutuste õigusliku ja finantsilise olukorra muutumist asjasse puutuva osamakseperioodi jooksul, oleks tal raske usaldusväärselt ja püsivalt arvutada iga krediidiasutuse osamakseid ja saavutada eesmärk, et algse perioodi lõpuks on kogutud vähemalt 1% kõigi osalevas liikmesriigis tegevusluba omavate krediidiasutuste tagatud hoiuste summast, kuna konkreetse krediidiasutuse osamaksete uus arvutamine mõjutab paratamatult summasid, mis tuleb tasuda teistel krediidiasutustel.

76 *Ex ante* osamaksete kogumise aega ja eesmärki arvestades tuleb nentida, et vastupidi hageja väidetele ei anna asjaolu, kui krediidiasutus kaotab osamakseperioodi jooksul oma tegevusloa, talle õigust sellele, et tema selleks perioodiks tehtud *ex ante* osamakse arvutatakse *pro rata temporis* uuesti ümber ja seega tagastatakse osa sellest osamaksest, mille ta tasus nimetatud perioodi eest. Kokkuvõttes ei rikkunud SRB õigusnormi, kui ta tõlgendas määruse nr 806/2014 artikli 70 lõiget 4 nii, et see ei võimalda tal hageja 2018. aasta *ex ante* osamakset *pro rata temporis* ümber arvutada ega talle väidetavalt enammakstud summat tagasi maksta.

2) Delegeeritud määruse 2015/63 artikli 12 tõlgendamine

77 Seoses argumentidega, mis hageja esitas delegeeritud määruse 2015/63 artikli 12 kohta, tuleb kõigepealt meenutada selle sätte sõnastust:

„1. Värskelt järelevalve alla võetud krediidiasutuste ja investeerimisühingute puhul, mille üle ei tehtud järelevalvet kogu osamakseperioodi jooksul, määratakse osaline osamakse kindlaks, kohaldades 3. jaos sätestatud metoodikat järgmisel osamakseperioodil arvutatud aasta osamakse summa suhtes, lähtudes osamakseperioodi nende täiskuude arvust, mil krediidiasutuse või investeerimisühingu üle tehti järelevalvet.

2. Krediidiasutuse või investeerimisühingu, ka väikese krediidiasutuse või investeerimisühingu staatuse muutumine osamakseperioodi jooksul ei mõjuta asjaomasel aastal tasutavat aasta osamakset."

78 SRB leidis vaidlustatud otsuses, et EKP poolt krediidiasutuse tegevusloa kehtetuks tunnistamine on staatuse muutumine delegeeritud määruse 2015/63 artikli 12 lõike 2 tähenduses. EKP 11. juuli 2018. aasta otsus tunnistada hageja tegevusluba kehtetuks ei mõjuta seega aasta osamakse summat, mis hagejal tuli tasuda 2018. aasta eest.

79 Hageja väidab sisuliselt, et selle sätte sõnastus viitab „krediidiasutuse või investeerimisühingu staatusele", mitte „staatusele krediidiasutusena või investeerimisühinguna". Hageja sõnul eeldab delegeeritud määruse 2015/63 artikli 12 lõige 2, et asjaomane üksus jääb krediidiasutuseks ja seega ei ole see tema olukorra suhtes kohaldatav. Hageja täpsustas oma 12. juuni 2020. aasta vastuses Üldkohtu kirjalikule küsimusele ja kinnitas kohtuistungil, et lisaks sellele, et delegeeritud määruse 2015/63 artikli 12 lõige 2 ei ole kohaldatav, ei ole selle määruse artikli 12 lõige 1 ka käesolevas kohtuasjas asjakohane.

80 Selle kohta tuleb märkida, et kohtuasjas, milles tehti 14. novembri 2019. aasta kohtuotsus State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967), otsustas Euroopa Kohus seoses mõistega „staatuse muutumine" delegeeritud määruse 2015/63 artikli 12 lõike 2 tähenduses, et seda mõistet tuleb nimetatud määruse kohaldamisel käsitada liidu õiguse autonoomse mõistena, mida tuleb kõikides liikmesriikides tõlgendada ühetaoliselt (14. novembri 2019. aasta kohtuotsus State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, punkt 33).

81 Kõigepealt nentis Euroopa Kohus, et sõnad „staatuse muutumine" võivad hõlmata krediidiasutuse või investeerimisühingu õigusliku või faktilise olukorra igasugust muutust, mis võib mõjutada delegeeritud määruse 2015/63 artikli 12 lõike 2 kohaldamist. Seda tõlgendust kinnitavad sõnad „ka väikese krediidiasutuse või investeerimisühingu", mis viitavad sellele, et krediidiasutuse või investeerimisühingu suuruse muutus – mis on asjakohane, et sätteid kohaldataks väikeste krediidiasutuste või investeerimisühingute kasuks – on vaid üks olukordadest, mil seda sätet kohaldatakse (14. novembri 2019. aasta kohtuotsus State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, punktid 35 ja 36).

82 Seejärel täpsustas Euroopa Kohus, et delegeeritud määruse 2015/63 artikli 12 lõikes 2 viidatakse üldiselt muudatustele, mis võivad krediidiasutust või investeerimisühingut mõjutada, samas kui delegeeritud määruse artikli 12 lõige 1 selgitab arvutusmeetodit, mida kohaldatakse erandina krediidiasutusele või investeerimisühingule, mille üle tehakse järelevalvet ainult osamakseperioodi ühe osa jooksul (14. novembri 2019. aasta kohtuotsus State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, punkt 38). Ta leidis, et delegeeritud määruse 2015/63

artikli 12 lõiget 1 tuleb osas, milles sellega kehtestatakse erand sama artikli lõike 2 üldreeglist, tõlgendada kitsalt ning see tõlgendus ei tohi minna kaugemale sellest, mis on sõnaselgelt ette nähtud nimetatud määruses (vt 14. novembri 2019. aasta kohtuotsus State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, punkt 39 ja seal viidatud kohtupraktika). Euroopa Kohus järeldas sellest, et tehing, mille käigus toimub staatuse muutumine delegeeritud määruse 2015/63 artikli 12 lõike 2 tähenduses, ei too endaga kaasa osamakse arvutamist delegeeritud määruse 2015/63 artikli 12 lõike 1 alusel (14. novembri 2019. aasta kohtuotsus State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, punkt 40).

83 Lõpuks märkis Euroopa Kohus direktiivi 2014/59, määruse nr 806/2014 ja delegeeritud määruse 2015/63 põhjal, et krediidiasutuste *ex ante* osamaksete iga-aastane kogumine kehtestati selleks, et tagada algse perioodi lõpuks sihttaseme saavutamine. Euroopa Kohus järeldas, et selleks, et liikmesriikide kriisilahendusasutused saaksid arvutada *ex ante* osamakseid usaldusväärselt ja seega saavutada direktiiviga 2014/59, määrusega nr 806/2014 ja delegeeritud määrusega 2015/63 taotletav eesmärk, tuleb delegeeritud määruse artikli 12 lõikes 2 sätestatud mõistet „staatuse muutumine“ mõista laialt (14. novembri 2019. aasta kohtuotsus State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, punkt 44). Euroopa Kohus otsustas, et seda mõistet tuleb tõlgendada nii, et see hõlmab tehingut, mille tagajärjel krediidiasutus või investeerimisühing lakkab aasta jooksul olemast kriisilahendusasutuse järelevalve all piiriülese ühinemise tõttu, mille käigus ta ühendatakse ühendatava ühinguna emaettevõtjaga, ja et seetõttu ei ole see tehing tähtis krediidiasutuse või investeerimisühingu kohustuse seisukohast maksta kõik tasumisele kuuluvad *ex ante* osamaksed selle osamakseaasta eest (14. novembri 2019. aasta kohtuotsus State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, punkt 48).

84 Käesolevas asjas tuleb eespool punktides 80–83 nimetatud põhjustega samadel põhjustel järeldada, et EKP poolt krediidiasutuse tegevusloa kehtetuks tunnistamine on käsitatav staatuse muutumisena delegeeritud määruse 2015/63 artikli 12 lõike 2 tähenduses. Nimelt, nagu rõhutas Euroopa Kohus 14. novembri 2019. aasta kohtuotsuse State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967) punktis 43, et kui selline kriisilahendusasutus nagu SRB peaks arvesse võtma asjasse puutuva majandusaasta jooksul krediidiasutuste ja investeerimisühingute õiguslikus ja rahalises olukorras toimunud muutusi, oleks tal vaevalt võimalik usaldusväärselt arvutada järgmisel aastal tasumisele kuuluvaid korralisi osamakseid ning seega järgida määrusega nr 806/2014 ette nähtud eesmärki saavutada algse perioodi lõpuks vähemalt 1% kõigi osalevates liikmesriikides tegevusluba omavate krediidiasutuste ja investeerimisühingute tagatud hoiuste summast (vt punktid 60–62 allpool). Järelikult tuleb delegeeritud määruse 2015/63 artikli 12 lõikes 2 sätestatud mõistet „staatuse muutumine“ mõista nii, et see hõlmab krediidiasutuse või investeerimisühingu tegevuse lõpetamist sel põhjusel, et ta kaotab osamakseperioodi jooksul tegevusloa.

85 Eeltoodust tuleneb, et asjaolu, et üksus lõpetab oma tegevusloa kehtetuks tunnistamise tõttu osamakseperioodi jooksul krediidiasutusena tegutsemise, ei mõjuta tema kohustust tasuda selle osamakseperioodi eest tasumisele kuuluv *ex ante* osamakse täies mahus. Seega ei rikkunud SRB vaidlustatud otsuses selles osas õigusnormi. Järelikult ei saa hageja heita SRB-le ette seda, et ta ei arvutanud *pro rata temporis* ümber hageja 2018. aasta *ex ante* osamakset ega maksnud talle tagasi väidetavalt enammakstud summat.

86 Seda järeldust ei sea kahtluse alla seos, mida hageja püüab luua delegeeritud määruse 2015/63 artikli 12 lõikes 2 kasutatud mõiste „staatus“ ja määruse 2017/2361 artiklis 7 kasutatud mõiste „staatus“ vahel. Vastupidi hageja väidetele ei saa mõistet „staatuse muutumine“ mõista nii, et sellega peetakse silmas üksnes olukorda, kus krediidiasutus või investeerimisühing läheb ühest

määruse 2017/2361 artikli 4 lõikes 1 määratletud kategooriast üle teise kategooriasse. Nagu komisjon õigesti rõhutab, on delegeeritud määruse 2015/63 ja määruse 2017/2361 ese ja eesmärk erinevad. Viimati nimetatud määrus puudutab SRB halduskulude katmiseks tehtavate osamaksete süsteemi. Delegeeritud määrusega 2015/63 hõlmatud osamaksed on avalikes huvides osamaksed kriisilahendusfondi, samas kui osamaksed, mida reguleerib määrus 2017/2361, hüvitavad töökoormuse ja katavad vastavad kulud, mida põhjustab SRB otsesesse vastutusalasse kuuluv üksus (vt delegeeritud määruse 2017/2361 põhjendus 5).

87 Tõsi, hageja esitab argumendid, mille eesmärk on eristada käesolevat kohtuasja kohtuasjast, milles tehti 14. novembri 2019. aasta kohtuotsus State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967). Sellega seoses väidab ta, et kuigi selles kohtuasjas oli tõepoolest tegemist „staatuse muutumisega“, oli see nii seetõttu, et Itaalia üksus ei olnud krediidiasutuste ja teatavate investeerimisühingute ühtsest kriisilahenduskorrast lahkunud, vaid sellest sai Saksamaa krediidiasutuse filiaal. Eiramata nende erinevuste olemasolu, tuleb tõdeda, et need ei mõjuta eespool punktis 84 esitatud järeldust. Nimelt hõlmavad sõnad „staatuse muutumine“ krediidiasutuse või investeerimisühingu õigusliku või faktilise olukorra igasugust muutust, mis võib mõjutada delegeeritud määruse 2015/63 artikli 12 lõike 2 kohaldamist. Tegevusloa kaotus kujutab endast aga kahtlemata nii krediidiasutuse õigusliku kui ka faktilise olukorra muutumist. Peale selle viidatakse kõnealuse määruse artikli 12 lõikes 2, milles nähakse ette, et krediidiasutuse või investeerimisühingu staatuse muutus ei mõjuta asjaomasel aastal tasutavat korralist aasta osamakset, üldiselt muudatustele, mis võivad krediidiasutust või investeerimisühingut mõjutada, samas kui selle määruse artikli 12 lõige 1 selgitab arvutusmeetodit, mida kohaldatakse erandina krediidiasutusele või investeerimisühingule, mille üle tehakse järelevalvet ainult osamakseperioodi ühe osa jooksul. Kuna viimati nimetatud sätet tuleb seetõttu, et see kehtestab erandi delegeeritud määruse 2015/63 artikli 12 lõikes 2 sätestatud üldreeglist, tõlgendada kitsalt, mistõttu ei ole tõlgendamisel lubatud minna kaugemale sellest ainsast juhtumist, mis on määruses sõnaselgelt ette nähtud, siis kuulub tegevusloa kaotamine paratamatult artikli 12 lõike 2 kohaldamisalasse.

88 Hageja leiab ka, et vastupidi olukorrale, mida käsitleti kohtuasjas, milles tehti 14. novembri 2019. aasta kohtuotsus State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967), mõjutab tema kriisilahendussüsteemist lõplik väljajätmine sihttaset. Sellega seoses tuleb delegeeritud määruse 2015/63 artiklis 12 seadusandja kasutatud sõnastuse põhjal üksnes konstateerida, et seadusandja otsuse kohaselt ei mõjuta osamakseperioodi jooksul krediidiasutuse või investeerimisühingu staatuse muutumine asjaomase aasta eest maksmisele kuuluvat aasta osamakset, sõltumata tagajärgedest, mis sellel staatuse muutumisel võivad olla tagatud hoiustele või sihttasemele.

89 Sellest tuleneb, et hageja olukorra suhtes on kohaldatav delegeeritud määruse 2015/63 artikli 12 lõige 2. Seega tuleb hageja sellekohased argumendid tagasi lükata.

90 Hageja muud argumendid, mida analüüsitakse allpool, ei sea samuti kahtluse alla eespool toodud järeldusi, mis tehti määruse nr 806/2014 artikli 70 lõike 4 ja delegeeritud määruse 2015/63 artikli 12 analüüsi põhjal.

3) Hageja muud argumendid

91 Hageja soovib muude argumentidega sisuliselt tõendada, et kriisilahendusfond on alusetult rikastunud, et *ex ante* osamaksed on *pro rata temporis* olemusega ja et need osamaksed on tagastatavad. Oma argumentide põhjendamiseks viitab hageja alusetu rikastumise keelu põhimõttele, otsusele SRB/ES/SRF/2018/03, delegeeritud määruse 2015/63 artikli 17 lõigetele 3 ja 4 ning rakendusmääruse 2015/81 artikli 7 lõikele 3.

i) Kriisilahendusfondi väidetav alusetu rikastumine

92 Hageja väidab, et määruse nr 806/2014 artikli 70 lõiget 4, eelkõige sõnastust „nõuetekohaselt saadud osamaksed“ tuleb tõlgendada alusetu rikastumise keelu põhimõttest lähtudes. Tema sõnul on igal maksel alus ja eesmärk ning seetõttu võib selle tagasi maksta, kui alus langeb ära või kui eesmärk ei ole saavutatud. See tähendab käesoleval juhul, et *ex ante* osamaksed tuleb ümber arvutada vastavalt ajavahemikule, mille jooksul krediidiasutuse või investeerimisühingu üle tegelikult järelevalvet tehti, vastasel juhul oleks kriisilahendusfond alusetult rikastunud.

93 Alusetule rikastumisele tugineva hagi rahuldamiseks on vaja tõendada ilma kehtiva õigusliku aluseta toimunud rikastumist ja selle rikastumisega seotud hageja vaesumist (vt selle kohta 28. juuli 2011. aasta kohtuotsus Agrana Zucker, C-309/10, EU:C:2011:531, punkt 53).

94 Käesolevas asjas ei ole vaidlust selles, et vaidlustatud otsuse õiguslik alus on määruse nr 806/2014 artikli 70 lõige 4 ja delegeeritud määruse 2015/63 artikkel 12. Lisaks tuleneb eespool punktides 65–76 tehtud järeldustest, et nagu SRB vaidlustatud otsuses leidis, ei saanud nende artiklite kohaldamine tuua kaasa hageja 2018. aasta *ex ante* osamakse uuesti arvutamist ja osamaksena tasutud summa ühe osa tagasimaksmist.

95 Tuleb aga märkida, et hageja ei sea kahtluse alla õiguslikku alust, millel põhineb vaidlustatud otsusest tulenev ühtse kriisilahendusfondi rikastumine. Nimelt ei sisalda hageja menetlusdokumendid otseselt ega kaudselt ühtegi õigusvastasuse väidet määruse nr 806/2014 artikli 70 lõike 4 ja delegeeritud määruse 2015/63 artikli 12 kohta.

96 Seega tuleb asuda seisukohale, et SRB keeldumine tagasimaksmisest põhineb kehtival õiguslikul alusel ning see ei saa kujutada endast alusetut rikastumist. Neil asjaoludel tuleb hageja argument kriisilahendusfondi väidetava alusetu rikastumise kohta tagasi lükata.

ii) Otsuse SRB/ES/SRF/2018/03 rikkumist käsitlevad argumendid

97 Hageja väidab, et vaidlustatud otsusega on eiratud otsust SRB/ES/SRF/2018/03, kuna selles tunnistas SRB sõnaselgelt *ex ante* osamaksete *pro rata temporis* olemust ning seda, et need on tagastatavad. Eelkõige toob hageja esile selle otsuse punktid 39 ja 40.

98 Sellega seoses tuleb meenutada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei saa pelk liidu institutsiooni, organi või asutuse praktika olla ülimuslik aluslepingu normide või selle alusel vastu võetud normide suhtes (vt selle kohta 23. veebruari 1988. aasta kohtuotsus Ühendkuningriik *vs.* nõukogu, 68/86, EU:C:1988:85, punkt 24, ja 9. augusti 1994. aasta kohtuotsus Prantsusmaa *vs.* komisjon, C-327/91, EU:C:1994:305, punkt 36). Sellest järeldub, et SRB otsus ei saa muuta käesolevas asjas kohaldatavate õigusnormide sisu.

99 Seega jäävad edutuks hageja argumendid, millega ta soovib tõendada, et SRB tunnistab otsuses SRB/ES/SRF/2018/03 ise, et *ex ante* osamaksed on *pro rata temporis* olemusega ja tagastatavad.

100 Igal juhul on need argumendid ka põhjendamatud. Nimelt tuleb kõigepealt märkida, et direktiivi 2014/59 artikli 103 kohaselt määras hageja 2015. aasta *ex ante* osamakse kindlaks Läti kriisilahendusasutus, kes hoolitses ka selle kogumise eest. Osamakse kanti valitsustevahelise lepingu artikli 3 lõike 3 alusel üle kriisilahendusfondi. Seejärel tuleb meenutada, et põhimõtteliselt tuleb sihttase saavutada kaheksa-aastase perioodi lõpuks. Selle perioodi ajal mõjutavad iga krediidiasutuse ja investeerimisühingu individuaalse osamakse arvutamist kaks tegurit: esiteks aasta ülemmäär (kogutud osamaksete aastane kogusumma ei tohi ületada 12,5% kriisilahendusfondi sihttasemest) ja teiseks kohustus võtta individuaalsete osamaksete arvutamisel arvesse direktiivi 2014/59 alusel kogutavaid osamakseid, arvates need maha iga krediidiasutuse või investeerimisühingu poolt tasumisele kuuluvast summast. Selle, rakendusmääruse 2015/81 artikli 8 lõikes 2 ette nähtud kohustuse täitmiseks võtab SRB arvesse osalevate liikmesriikide kogutud osamakseid, arvates need lineaarselt maha iga krediidiasutuse või investeerimisühingu poolt tasumisele kuuluvast summast. Näiteks hageja 2018. aasta *ex ante* osamakse arvutamisel arvati sellest summast, mille ta pidi 2018. aasta *ex ante* osamaksena tasuma, maha üks kaheksandik hageja poolt 2015. aasta eest makstud summast.

101 Seega, vastupidi hageja väidetele on asjaolu, et otsuse SRB/ES/SRF/2018/03 punkti 40 kohaselt võib selline mahaarvamine viia negatiivse individuaalse osamakseni ja et vastav summa kantakse seetõttu üle asjaomasele krediidiasutusele või investeerimisühingule, üksnes eespool mainitud tegurite tulemus. Vastupidi hageja väidetele ei tunnista SRB, et *ex ante* osamaksed on *pro rata temporis* olemusega, ega ka seda, et need on tagastatavad (vt ka punkt 127 allpool).

102 Samuti ei toeta hageja argumente otsuse SRB/ES/SRF/2018/03 punkt 39, millele ta viitab. Tõepoolest on selle punkti kohaselt nii, et kui krediidiasutus või investeerimisühing kaotab algsel perioodil ühinemise tagajärjel oma tegevusloa, on rakendusmääruse 2015/81 artikli 8 lõikes 2 ette nähtud mahaarvamise õigus ühinemise tulemusena tekkival ühendaval asutusel või ühingul. Samas on selles punktis 39 täpsustatud, et ühendav krediidiasutus või investeerimisühing peab jätkuvalt tegema kriisilahendusfondi *ex ante* osamakseid. See olukord erineb seega hageja olukorrast käesolevas kohtuasjas.

103 Seega tuleb selle otsuse rikkumist käsitlev etteheide tagasi lükata, kuna see jääb edutuks ja on igal juhul põhjendamatu.

iii) Delegeeritud määruse 2015/63 artikli 17 rikkumist käsitlevad argumendid

104 Hageja väidab, et delegeeritud määruse 2015/63 artikli 17 lõigetest 3 ja 4 nähtub, et osamakseid võib hiljem kohandada.

105 Kõigepealt tuleb märkida, et need sätted, millele hageja tugineb, on sõnastatud järgmiselt:

„3. Kui teavet, mille krediidiasutused ja investeerimisühingud on kriisilahendusasutusele esitanud, muudetakse või korrigeeritakse, kohandab kriisilahendusasutus asjaomase krediidiasutuse või investeerimisühingu poolt järgmise osamakseperioodi eest tehtava aasta osamakse arvutamisel asjaomast aasta osamakset vastavalt ajakohastatud teabele.

4. Mis tahes erinevused muudetava või korrigeeritava teabe põhjal arvutatud ja tasutud aasta osamakse ning sellise osamakse vahel, mis oleks olnud vaja tasuda pärast aasta osamakse kohandamist, tasutakse järgmise osamakseperioodi eest tasumisele kuuluva aasta osamakse summa osana. Kõnealune kohandus tehakse järgmise osamakseperioodi osamakseid vähendades või suurendades."

106 Seejärel tuleb meelde tuletada selle sätte konteksti. Krediidiasutused ja investeerimisühingud peavad kogu määruse 2015/63 artiklis 14 nimetatud teabe esitama selles artiklis ette nähtud tähtaegade jooksul. See teave puudutab osamakseperioodile eelnevat majandusaastat. Käesolevas asjas ei väida hageja, et teavet, mille ta esitas delegeeritud määruse 2015/63 artikli 14 alusel 2018. aasta osamakseperioodi (või mis tahes muu osamakseperioodi) jaoks, oleks hiljem muudetud või korrigeeritud. Ta väidab seevastu, et „krediidiasutuse või investeerimisühingu esitatud teave võib osutuda esialgseks", „kuna ei ole kindel, et krediidiasutus jätkab kõnealusel aastal oma tegevust, eelkõige siis, kui krediidiasutus kavatseb selle aasta jooksul loobuda oma tegevusloast ja lõpetada oma tegevuse krediidiasutusena, ilma et konkreetset kuupäeva oleks veel kindlaks määratud". Ta järeldab seega delegeeritud määruse 2015/63 artiklist 17, et kõiki osamakseid võib hiljem oluliselt kohandada, sõltumata sellest, kas see on tingitud asjaolude muutumisest võrreldes eelneva aastaga või varasema osamakse uuesti arvutamisest.

107 Hageja sellist delegeeritud määruse 2015/63 artikli 17 tõlgendust ei toeta aga selle sätte sõnastus. Hageja aktsionäride otsus hageja likvideerida ja selle tagajärjed ei ole samastatavad ega võrreldavad raamatupidamislike muutmiste või korrigeerimistega, mis võib toimuda määruse 2015/63 artiklis 14 nimetatud teabe suhtes. Delegeeritud määruse 2015/63 artikli 17 lõigetes 3 ja 4 on täpsustatud, et ajakohastatud teavet võetakse arvesse „järgmise osamakseperioodi eest tehtava aasta osamakse arvutamisel". See säte ei puuduta seega selliseid olukordi nagu hageja olukord, kus krediidiasutus või investeerimisühing väljub kriisilahendussüsteemist.

108 Lõpuks on delegeeritud määruse 2015/63 artikli 17 tõlgendus hageja esitatud viisil vastuolus määruse nr 806/2014 artikli 70 lõikega 4 ja delegeeritud määruse 2015/63 artikli 12 lõikega 2, nagu neid on eespool tõlgendatud.

109 Seega ei saa hageja edukalt tugineda delegeeritud määruse 2015/63 artiklile 17, et tõendada *ex ante* osamaksete *pro rata temporis* olemust, ega ka mitte selleks, et põhjendada oma nõuet arvutada tema 2018. aasta *ex ante* osamakse summa uuesti ja maksta sellest osa tagasi. Hageja sellekohased argumendid tuleb seega tagasi lükata.

iv) Rakendusmääruse 2015/81 artikli 7 lõike 3 rikkumist käsitlevad argumendid

110 Hageja väitis 29. juunil 2020 esitatud seisukohtades ja kohtuistungil, et ei ole normaalne, et rakendusmääruse 2015/81 artikli 7 lõike 3 kohaselt võib krediidiasutuse või investeerimisühingu tagasivõtmatud maksekohustused, mis ei kuulu enam määruse nr 806/2014 kohaldamisalasse, tühistada ja nende tagatised võib tagastada, kuid et tagasi ei saa maksta rahas tehtud osamakseid.

111 Tõepoolest reguleerivad erisätted tagasivõtmatuid maksekohustusi, mis – nagu on täpsustatud määruse nr 806/2014 artikli 70 lõikes 3 – ei tohi ületada 30% selle artikli alusel kogutud osamaksete kogusummast. Need kohustused erinevad oma olemuselt *ex ante* osamaksetest, mistõttu liidu seadusandja pidas vajalikuks kehtestada nende suhtes erikorra. Asjaolu, et rakendusmääruse 2015/81 artikli 7 lõige 3 puudutab üksnes neid kohustusi, mitte *ex ante* osamakseid, väljendab seadusandja tahet jätta viimati nimetatud selles sättes ette nähtud reegli kohaldamisalast välja. Seega ei tule määruse nr 806/2014 artikli 70 lõikes 4 nimetatud osamaksete

suhtes kohaldada analoogia alusel rakendusmääruse 2015/81 artikli 7 lõiget 3, nagu sisuliselt väidab hageja. Tema argument, mis põhineb rakendusmääruse 2015/81 artikli 7 lõikel 3, tuleb seega tagasi lükata.

b) 2015. aasta ex ante *osamakse*

112 Hageja väidab sisuliselt, et kuna kogu algse perioodi ajal peab SRB, kui ta arvutab krediidiasutuse või investeerimisühingu individuaalset osamakset, arvama selle krediidiasutuse või investeerimisühingu poolt tasumisele kuuluvast summast maha tema liikmesriigi poolt kindlaks määratud ja kogutud 2015. aasta osamaksed, siis peaks SRB juhul, kui krediidiasutus või investeerimisühing kaotab sel perioodil oma tegevusloa, tagastama talle 2015. aasta eest makstud *ex ante* osamakse ülejäänud osa. Hageja puhul on selle jäägi summa 836 320,40 eurot.

113 Hageja ei vaidle vastu sellele, et ta pidi sel ajal maksma finants- ja kapitaliturgude komisjoni kindlaks määratud summa. Ta väidab aga, et kuna igast tema aasta osamaksest kriisilahendusfondi arvati maha üks kaheksandik sellest summast, mille ta oli tasunud 2015. aasta *ex ante* osamaksena, siis on 2015. aasta osamaksed tegelikult „kriisilahendusfondi esimese kaheksa aasta eest tehtud ettemaksed“. Hageja on seisukohal, et kuna ta ei kuulu oma tegevusloa kehtetuks tunnistamise tõttu ajavahemikul 2019–2023 enam määruse nr 806/2014 kohaldamisalasse, tuleb ülejäänud 5/8 nendest „ettemaksetest“ talle tagastada.

114 SRB märkis vaidlustatud otsuses, et osamaksed, mida osalevad liikmesriigid 2015. aasta eest kogusid, kanti valitsustevahelise lepingu artikli 3 lõike 3 alusel üle kriisilahendusfondi. Selle otsuse kohaselt ei ole üksustel, kes tasusid 2015. aasta eest *ex ante* osamaksed ja kelle tegevusluba seejärel kehtetuks tunnistati, õigust nende osamaksete tagasimaksmisele, nagu nähtub määruse nr 806/2014 artikli 70 lõikest 4.

115 Sellega seoses tuleb meenutada, et koos 2015. aastal riiklike kriisilahendusfondide loomisega, nagu see on ette nähtud direktiivis 2014/59 ja delegeeritud määruses 2015/63, nähti määrusega nr 806/2014 ette, et 2016. aastal luuakse pangandusliitu kuuluvate liikmesriikide vaheline ühtne kriisilahendusfond, mis järk-järgult asendab riiklikke kriisilahendusfonde.

116 Selles kontekstis pidid kõigepealt liikmesriigid direktiivi 2014/59 artikli 130 lõike 1 kohaselt koguma alates 1. jaanuarist 2015 oma territooriumil tegevusluba omavatelt krediidiasutustelt ja investeerimisühingutelt *ex ante* osamaksed. Selleks pidid liikmesriigid tagama, et kohustus tasuda *ex ante* osamaksed on nende riigisisese õiguse alusel täitmisele pööratav ja et tasumisele kuuluvad osamaksed tasutakse täielikult (direktiivi 2014/59 artikli 103 lõige 4).

117 Seejärel kanti liikmesriikide poolt enne valitsustevahelise lepingu kohaldamise alguskuupäeva ehk enne 1. jaanuari 2016 kogutud osamaksed selle lepingu artikli 3 kohaselt üle kriisilahendusfondi. Pärast osamaksete ülekandmist ei tehta kriisilahendusfondis nende vahel vahet selle põhjal, millisel aastal või millisel õiguslikul alusel need on kogutud. Selles fondis pannakse 2015. aasta ja sellele järgnevate aastate eest tasutud osamaksed vahet tegemata kokku.

118 Käesolevas asjas nähtub toimikust, et osamakse, mille osalist tagasimaksmist hageja taotleb, on 2015. aasta eest tasutud *ex ante* osamakse, mille suuruse määras kindlaks Läti kriisilahendusasutus vastavalt direktiivi 2014/59 artiklile 103.

119 Selle kohta on rakendusmääruse 2015/81 artikli 8 „Konkreetsed kohandused algsel perioodil“ lõikes 2 sätestatud:

„Algse perioodi jooksul võtab ühtne kriisilahendusnõukogu iga krediidiasutuse või investeerimisühingu individuaalsete osamaksete arvutamisel arvesse osalevate liikmesriikide poolt direktiivi 2014/59/EL artiklite 103 ja 104 kohaselt kogutud ja [valitsustevahelise] lepingu artikli 3 punkti 3 kohaselt ühtsesse kriisilahendusfondi üle kantud osamaksed, arvates need maha iga krediidiasutuse või investeerimisühingu poolt tasumisele kuuluvast summast.“

120 Tuleb konstateerida, et selle sätte sõnastus ega kontekst ei toeta hageja argumente.

121 Nimelt ei ole selles sättes kordagi mainitud õigust 2015. aasta osamaksete tagastamisele juhul, kui krediidiasutus või investeerimisühing väljub kriisilahendussüsteemist algse perioodi (2016–2023) jooksul. Samuti ei ole rakendusmääruse 2015/81 artikli 8 lõikes 2 sätestatud, et 2015. aasta osamaksed on „kriisilahendusfondi esimese kaheksa aasta eest tehtud ettemaksed“.

122 Mis puudutab selle sätte konteksti, siis nagu SRB rõhutab, on rakendusmääruse 2015/81 eesmärk täpsustada konkreetsete krediidiasutuste ja investeerimisühingute osamaksete arvutamise tingimusi (rakendusmääruse 2015/81 artikkel 1).

123 Kõnealust määrust kohaldatakse nende krediidiasutuste ja investeerimisühingute suhtes, kellelt kogutakse osamakseid vastavalt määruse nr 806/2014 artiklile 70 (rakendusmääruse 2015/81 artikkel 2). Rakendusmääruse 2015/81 artiklis 8 on üksikasjalikult kirjeldatud iga-aastaste osamaksete arvutamise kohandatud metoodikat, mida kohaldatakse algsel perioodil erandkorras. Rakendusmääruse 2015/81 põhjenduses 6 on selle kohta täpsustatud, et selle määruse artikli 8 lõikes 2 ette nähtud mahaarvamise eesmärk on „võtta“ individuaalsete osamaksete arvutamisel „arvesse“ valitsustevahelise lepingu artikli 3 lõike 3 kohaselt üle kantud summasid. Kui krediidiasutus või investeerimisühing kaotab oma tegevusloa, ei pea ta tulevikus enam tasuma osamakseid määruse nr 806/2014 artikli 70 alusel ning tema suhtes ei ole enam kohaldatav rakendusmääruse 2015/81 artiklis 8 esitatud arvutusmeetod. Selle kohta näeb rakendusmääruse 2015/81 artikli 8 lõige 2 ette, et mahaarvamine tehakse „iga krediidiasutuse või investeerimisühingu poolt tasumisele kuuluvast summast“. Nagu SRB ja komisjon õigesti märgivad, tehakse see mahaarvamine ainult siis, kui on olemas osamaksete tasumise kohustus.

124 Lisaks on valitsustevahelise lepingu põhjenduses 12 täpsustatud, et 2015. aasta osamaksete kriisilahendusfondi ülekandmise eesmärk oli tugevdada fondi finantssuutlikkust alates selle loomisest. Rakendusmääruse 2015/81 artikli 8 lõikes 2 ette nähtud mahaarvamine võimaldab seega kriisilahendusfondil kasutada alates selle toimima hakkamise esimesest poolaastast vahendeid, mis vastavad kahe aasta osamaksetele, tagades seejuures, et 2015. aastal kogutud summade sellele fondile ülekandmine ei põhjustaks asjaomaste ettevõtjate vahelist ebavõrdsust seoses finantskoormuse jagamisega.

125 Seega, nagu väidab SRB, väljendab rakendusmääruse 2015/81 artikli 8 lõige 2 järkjärgulist üleminekut riigisiseselt süsteemilt ühtsele vastastikusele Euroopa süsteemile ja vajadust tagada võimalikult kiiresti ühtse kriisilahenduskorra tõhusus.

126 Eeltoodut arvestades ei nähtu ühestki asjakohasest õigusaktist, eelkõige rakendusmääruse 2015/81 artikli 8 lõikest 2, et 2015. aasta osamaksed oleksid „kriisilahendusfondi esimese kaheksa aasta eest tehtud ettemaksed“, nagu väidab hageja, ning et need tuleb seega tagastada, kui krediidiasutus või investeerimisühing jääb määruse nr 806/2014 kohaldamisalast välja.

127 Mõistagi ei saa välistada, et krediidiasutuse või investeerimisühingu aasta osamakse arvutamine näiteks 2018. aasta eest võib pärast 2015. aasta osamakse mahaarvamist kaasa tuua negatiivse summa ja sellele ettevõtjale vastava summa maksmise. Siiski ei ole tegemist tagasimaksmisega selles mõttes, nagu hageja seda mõistab, st *pro rata temporis* põhimõttel põhineva tagasimaksmisega. Nimelt ei ole see arvutus midagi muud kui matemaatiline tehe, mis tehakse selleks, et määrata kindlaks selle krediidiasutuse või investeerimisühingu aasta osamakse 2018. aasta eest, kusjuures see summa võib olla negatiivne, kui 2015. aasta eest mahaarvatav osa on suurem kui 2018. aasta eest arvutatud osamakse. Järelikult on sellisel juhul asutusele või ühingule makstav summa üksnes selle arvutuse tulemus. Täpsemalt kannab liikmesriigi kriisilahendusasutus 2018. aasta *ex ante* osamaksete kogumise ajal osa teistelt krediidiasutustelt või investeerimisühingutelt saadud summadest üle krediidiasutus(t)ele või investeerimisühingu(te)le, kelle aasta osamakse summa on pärast 2015. aasta osamakse mahaarvamist negatiivne. Seega, vastupidi hageja väidetele, ei toeta ka otsuse SRB/ES/SRF/2018/03 punkt 40, milles on just seda olukorda mainitud, argumente, millele tuginedes nõuab hageja tema 2015. aasta *ex ante* osamakse osalist tagasimaksmist. Nii on see ka otsuse SRB/ES/SRF/2018/03 punkti 39 puhul eespool punktis 98 juba esitatud põhjustel.

128 Lisaks, kuigi 2015. aasta osamaksete summa määrasid kindlaks liikmesriikide kriisilahendusasutused, tuleb neid osamakseid direktiivi 2014/59 kohaselt käsitada samamoodi kriisilahendusfondi tehtavate osamaksetena nagu osamakseid, mille SRB arvutab määruse nr 806/2014 artikli 70 alusel. Nagu on meenutatud eespool punktis 117, pannakse üle kantud osamaksed kriisilahendusfondis vahet tegemata kokku. Seega tuleb asuda seisukohale, nagu tegi ka SRB vaidlustatud otsuses, et kohaldada tuleb määruse nr 806/2014 artikli 70 lõiget 4, mille kohaselt nõuetekohaselt saadud osamakseid ei tagastata.

129 Seega, kuna hageja ei vaidle vastu sellele, et ta tasus nõuetekohaselt 2015. aasta *ex ante* osamakse, võis SRB määruse nr 806/2014 artikli 70 lõiget 4 ja kõike eeltoodut arvestades asuda seisukohale, nagu ta seda ka tegi, et tal ei ole võimalik taotletud tagasimakset teha.

c) Järeldus

130 Hageja viie esimese väite analüüsist ilmneb, et SRB ei rikkunud õigusnormi, kui ta leidis, et EKP poolt osamakseperioodil krediidiasutuse tegevusloa kehtetuks tunnistamine ei ole asjaolu, mis annab krediidiasutusele õiguse sellele, et tema selle perioodi *ex ante* osamakse arvutataks *pro rata temporis* uuesti, ja otsustas seetõttu mitte tagastada hagejale osa summast, mille hageja oli 2018. aasta *ex ante* osamaksena tasunud. Samuti ei rikkunud SRB õigusnormi, kui ta leidis, et EKP poolt algsel perioodil krediidiasutuse tegevusloa kehtetuks tunnistamine ei ole asjaolu, mis annab krediidiasutusele õiguse saada tagasi 2015. aasta eest makstud *ex ante* osamakse ülejäänud osa.

131 Neil asjaoludel tuleb hageja viis esimest väidet tagasi lükata.

3. Kuues väide, et rikutud on õiguskindluse ja õiguspärase ootuse põhimõtet

132 Kuuenda väitega väidab hageja, et õiguskindluse ja õiguspärase ootuse põhimõttest tulenevalt saab SRB panna krediidiasutustele ja investeerimisühingutele kohustuse vaid siis, kui õigusnormides on selline kohustus selgelt ette nähtud. Lisaks ei ole üheski sättes sõnaselgelt sätestatud, et osamaksed võib SRB endale jätta, kui üksus lakkab osakseperioodi ajal olemast krediidiasutus või

investeerimisühing, mille üle tehakse järelevalvet. Erapooletu ja objektiivne vaatleja ei arvaks, et osamaksed jäetakse sel viisil endale. Hageja heidab seega SRB-le ette, et ta ei ole asjasse puutuvaid krediidiasutusi ja investeerimisühinguid teavitanud sellest, kuidas ta neid õigusnorme tõlgendab.

133 SRB, keda toetab komisjon, vaidleb neile argumentidele vastu.

134 Olgu meenutatud, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt nõuab õiguskindluse põhimõte, et õigusnormid oleksid selged ja täpsed, selleks et õigussubjektid saaksid üheselt teada oma õigused ja kohustused, ning nende kohaldamine peab olema õigussubjektidele ettenähtav (vt selle kohta 14. aprilli 2005. aasta kohtuotsus Belgia *vs.* komisjon, C-110/03, EU:C:2005:223, punkt 30, ja 12. detsembri 2013. aasta kohtuotsus Test Claimants in the Franked Investment Income Group Litigation, C-362/12, EU:C:2013:834, punkt 44).

135 Lisaks eeldab õigus tugineda õiguspärase ootuse põhimõttele, et täidetud on kolm tingimust. Esiteks peavad ametiasutused olema andnud huvitatud isikule volitatud ning usaldusväärsetest allikatest pärit täpseid, tingimusteta ja ühtelangevaid kinnitusi. Teiseks peavad need kinnitused olema sellised, et isikul, kellele need on antud, tekib õiguspärane ootus. Kolmandaks peavad antud kinnitused olema kooskõlas kohaldatavate õigusnormidega (vt 9. septembri 2011. aasta kohtuotsus Deltafina *vs.* komisjon, T-12/06, EU:T:2011:441, punkt 190 ja seal viidatud kohtupraktika).

136 Määruse nr 806/2014 artikli 70 lõige 4 näeb ette, et nõuetekohaselt saadud osamakseid ei tagastata. See säte on selge ja täpne ega sisalda ühtegi erandit ega leebemat kohtlemist. Asjaolu, et sättes ei ole täpsustatud selle kohaldamisala, näitab, et see on üldkohaldatav. Seega võimaldab see õigussubjektidel saada üheselt teada oma õigused ja kohustused, kuna selle kohaldamine on viimati nimetatutele ettenähtav.

137 Vastupidi hageja väidetele ei olnud SRB otsus jätta hagejale tagasi maksmata tema nõuetekohaselt tasutud *ex ante* osamaksed eelnevaid kaalutlusi arvestades ettenägematu. Seega ei saa SRB-le ette heita, et ta ei teavitanud asjasse puutuvaid krediidiasutusi ja investeerimisühinguid varem sellest, kuidas ta asjakohaseid õigusnorme tõlgendab nii selles osas, mis puudutab 2015. aasta eest tasutud osamakseid, kui ka algse perioodi iga aasta eest tasutud osamakseid puudutavas osas.

138 Lisaks ei kujuta pelk asjaolu, et määruse nr 806/2014 artikli 70 lõikes 4 ei ole sõnaselgelt täpsustatud, et see on kohaldatav hageja konkreetsele olukorrale, endast kohtupraktika tähenduses ametiasutuse antud täpset kinnitust, mis võib tekitada hagejas õiguspärase ootuse, et tema osamaksed makstakse talle tagasi. Peale selle on otsuse SRB/ES/SRF/2018/03 lugemisel võimalik järeldada, et vastupidi hageja väidetule ei käsita SRB *ex ante* osamakseid tagastatavatena. Isegi kui SRB seda teeks, oleks see vastuolus kohaldatavate õigusnormidega ja hageja ei saaks seega tugineda õiguspärase ootuse põhimõttele.

139 Seega tuleb kuues väide, et rikutud on õiguskindluse ja õiguspärase ootuse põhimõtet, tagasi lükata.

4. Seitsmes väide, et rikutud on proportsionaalsuse põhimõtet

140 Hageja väidab üldiselt, et mis tahes muu meede peale tegevusloa kehtetuks tunnistatud krediidiasutusele *ex ante* osamaksetena tasutud summade *pro rata temporis* tagasimaksmise, on ebaproportsionaalne. Eelkõige leiab ta, et osamaksete suurus peab olema proportsionaalne asjaomase krediidiasutusega seotud riskidega. Hageja toob välja kaks olukorda: esiteks olukord,

kus SRB jätab endale krediidiasutuse kogu aasta osamakse, isegi kui viimane kaotab oma krediidiasutuse staatuse pärast selle aasta esimest kuud või esimest päeva; teiseks olukord, kus SRB saab peaaegu kaks korda suuremaid osamakseid, sest krediidiasutus on aasta alguses oma tegevuse üle andnud teisele üksusele, mille tulemusel kaotab ta oma krediidiasutuse staatuse, samas kui see teine üksus muutub krediidiasutuseks. Lisaks leiab ta, et nii suure koorma panemine krediidiasutustele, kelle suhtes tõenäoliselt algatatakse maksejõuetusmenetlus, st kelle suhtes SRB on otsustanud kriisilahenduse meedet mitte võtta, muudab nende pankroti negatiivsed tagajärjed veelgi raskemaks.

141 SRB, keda toetab komisjon, vaidleb neile argumentidele vastu.

142 Väljakujunenud kohtupraktikast tuleneb, et proportsionaalsuse põhimõte, mis kuulub liidu õiguse üldpõhimõtete hulka, nõuab, et liidu institutsioonide aktid oleksid kõnealuste õigusaktidega taotletavate õiguspäraste eesmärkide saavutamiseks sobivad ega läheks kaugemale sellest, mis on nende eesmärkide saavutamiseks vajalik, kusjuures, kui on võimalik valida mitme sobiva meetme vahel, tuleb rakendada kõige vähem piiravat meedet, ning tekitatud piirangud peavad olema vastavuses seatud eesmärkidega (vt 4. mai 2016. aasta kohtuotsus Philip Morris Brands jt, C-547/14, EU:C:2016:325, punkt 165 ja seal viidatud kohtupraktika).

143 Olgu meenutatud, et krediidiasutustelt igal aastal *ex ante* osamaksete kogumise – nagu see on ette nähtud määruses nr 806/2014 – eesmärk on tagada, et algse kaheksa-aastase perioodi lõpuks ulatuvad kriisilahendusfondi kasutada olevad rahalised vahendid vähemalt 1%-ni kõigi osalevates liikmesriikides tegevusluba omavate krediidiasutuste tagatud hoiuste summast.

144 Nagu Euroopa Kohus on märkinud, „planeeritakse“ *ex ante* osamakseid „ette“: need arvutatakse igal aastal raamatupidamisandmete alusel, mis tulenevad värskeimast heaks kiidetud ja kinnitatud aruandeaasta finantsaruandest ning mis on kättesaadavad osamakseperioodile eelneva aasta 31. detsembril, ning mis tasutakse osamakse kalendriaasta eest (14. novembri 2019. aasta kohtuotsus State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, punkt 63). Ainus erand puudutab uusi krediidiasutusi ja investeerimisühinguid, mille üle tehakse järelevalvet ainult osamakseperioodi teatava osa jooksul. Sellisel juhul makstakse osaline osamakse järgmisel osamakse kalendriaastal lisaks sellel järgmisel aastal tasumisele kuuluvale osamaksele (delegeeritud määruse 2015/63 artikli 12 lõige 1).

145 Mis puudutab küsimust, kas vaidlustatud otsus on taotletava õiguspärase eesmärgi saavutamiseks vajalik, siis tuleb nentida, et kriisilahendusfondi vahendite teatav stabiilsus on oluline selleks, et need saaksid järk-järgult suureneda ja jõuda algse perioodi lõpuks 1%-ni hoiustest. Kui SRB peaks arvesse võtma majandusaasta jooksul krediidiasutuste ja investeerimisühingute õiguslikus ja rahalises olukorras toimunud muutusi ning tegema järgmisel osamakse kalendriaastal tagasimakseid, oleks kriisilahendusfondil raske saavutada määruses nr 806/2014 kindlaks määratud sihttaset. Euroopa Kohus on ka rõhutanud, kui tähtis on lihtsustada kriisilahendusasutuste poolt aasta osamaksete arvutamist, et saavutada direktiiviga 2014/59, määrusega nr 806/2014 ja delegeeritud määrusega 2015/63 taotletav eesmärk (14. novembri 2019. aasta kohtuotsus State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, punktid 44 ja 45). Vaidlustatud otsus on seega taotletava õiguspärase eesmärgi seisukohast vajalik.

146 Mis puudutab küsimust, kas vaidlustatud otsus ei lähe kaugemale sellest, mis on vajalik selle õiguspärase eesmärgi saavutamiseks, siis tuleb määruse nr 806/2014 artikli 70 lõiget 4 ja delegeeritud määruse 2015/63 artikli 12 lõiget 2 arvestades nentida, et puudusid alternatiivsed võimalused, millega saaks saavutada seda eesmärki vähem piiraval viisil. Pealegi ei oleks selle

krediidiasutuse osamakse kohandamine, kelle tegevusluba on aasta jooksul kehtetuks tunnistatud, nagu pakub välja hageja, eespool punktis 143 nimetatud eesmärgi saavutamiseks sama tõhus, kuna see võtaks kriisilahendusfondilt vajaliku stabiilsuse, selleks et tema vahendid saaksid järk-järgult kuni nõutud tasemeni suureneda.

147 Lisaks väärib märkimist, et määruse nr 806/2014 artikli 70 lõige 4 ja delegeeritud määruse 2015/63 artikli 12 lõige 2 ei jäta nõuetekohaselt tasutud osamaksete tagasimaksmisega seoses mingit võimalust või kaalutlusruumi. Hageja ei ole aga esitanud nende sätete kohta ühtegi õigusvastasuse väidet.

148 Neil asjaoludel tuleb asuda seisukohale, et vaidlustatud otsus ei ole ebaproportsionaalne, kuna see ei lähe kaugemale sellest, mis on vajalik kõnealuste õigusnormide õiguspäraste eesmärkide saavutamiseks.

149 Seda järeldust ei sea kahtluse alla hageja muud argumendid.

150 Mis puudutab argumente kohustuslike osamaksete ja kriisilahendusfondiga kaetud riskide vahelise seose kohta, siis tuleb märkida, et õigusnormides on võetud osamakse suuruse arvutamisel krediidiasutuse või investeerimisühingu tegevusega seotud riski arvesse (määruse nr 806/2014 artikli 70 lõige 2), loomata siiski seost selle summa ja nende kuude arvu vahel, mille jooksul süsteemile selline risk tekkis, välja arvatud värskelt järelevalve alla võetud asutus. Hageja sellekohased argumendid tuleb seega tagasi lükata.

151 Mis puudutab hageja viidatud olukorda, kus SRB jätab kogu krediidiasutuse aasta osamakse endale, isegi kui viimati nimetatu kaotab oma krediidiasutuse staatuse pärast aasta esimest kuud või esimest päeva, siis tuleb käesolevas asjas nentida, et otsus SRB/ES/SRF/2018/03 võeti vastu 12. aprillil 2018, et finants- ja kapitaliturgude komisjon teavitas hagejat tema osamakse suurusest 27. aprillil 2018 ja et viimase tegevusluba tunnistati kehtetuks 11. juulil 2018. Hageja viidatud olukord on seega puhtalt hüpoteetiline ja seda ei saa hinnata käesoleva kohtuasja asjaolude alusel. Järelikult tuleb see väide tagasi lükata.

152 Mis puudutab hageja viidatud olukorda, kus SRB saab osamakseid peaaegu kaks korda rohkem, kuna krediidiasutus on aasta alguses andnud oma tegevuse üle teisele üksusele, mille tulemusel kaotab ta krediidiasutuse staatuse, samas kui see teine üksus saab seejärel krediidiasutuseks, siis tuleb tõdeda, et need argumendid ei ole piisavalt põhjendatud, et Üldkohus saaks nendele vastata. Hageja nimelt üksnes mainib seda olukorda, mille ta ise kvalifitseerib hagiavalduse punktis 23 hüpoteetiliseks, märkimata, kas see on käesoleva vaidluse lahendamiseks asjakohane. Samas arvutatakse delegeeritud määruse 2015/63 artikli 14 lõigete 1 ja 4 kohaselt *ex ante* osamaksed eelmise majandusaasta andmete põhjal, ehk teisisõnu arvutatakse selle üksuse osamakse, kes saab krediidiasutuseks või investeerimisühinguks 2018. aastal, 2017. aasta alusel. Hageja ei ole eelkõige repliigis esitanud ühtegi tõendit, mis võimaldaks aru saada, kas tema näide võtab arvesse seda sätet või teisi sätteid, mis võivad olla sellise olukorra suhtes kohaldatavad. See argument ei vasta kodukorra artiklis 76 sätestatud miinimumnõuetele ning tuleb vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata, kuna seda ei ole täpsustatud.

153 Seoses hageja argumentidega, mis käsitlevad vaidlustatud otsuse negatiivseid tagajärgi krediidiasutustele, kelle suhtes algatatakse tõenäoliselt maksejõuetusmenetlus, siis tuleb märkida, et need argumendid põhinevad arusaamal, et tagastamata jätmise korral jääks kõnealune üksus teatud varast ilma. Kuna aga *ex ante* osamaksed ei ole „ettemaksed“ ja kuna see, kui

krediidiasutus kaotab osamakseaasta jooksul tegevusloa, ei anna talle mingit õigust saada oma aasta osamakse tagasi, siis ei ole hageja tõendanud, et on olemas vara, millest üksus võib ilma jääda. Seega tuleb need argumendid tagasi lükata.

154 Eeltoodut arvestades tuleb seitsmes väide, et on rikutud proportsionaalsuse põhimõtet, tagasi lükata.

5. Kümnes väide, et rikutud on harta artikleid 16 ja 17

155 Kümnendas väites väidab hageja, et tema „kasutamata *ex ante* osamakseid“ puudutavad õigused kujutavad endast samamoodi omandiõigust nagu keskpangas hoitavad rahareservid. Eriti ilmne on see seoses kriisilahendusfondi kaheksa esimese aasta *ex ante* osamaksetega. Ta väidab, et tema omandiõiguse äravõtmine ei ole sätestatud seadusega ning see ei ole õigustatud avaliku huviga. SRB ei pakkunud ka ühtegi liiki hüvitist. Lisaks kujutab asjaolu, et SRB jätab endale kõik tasutud osamaksed vaatamata sellele, et krediidiasutus kaotas oma tegevusloa, hageja ettevõtlusvabaduse piirangut, mida ei ole seadusega ette nähtud.

156 SRB, keda toetab komisjon, vaidleb neile argumentidele vastu.

157 Euroopa Liidu põhiõiguste harta (edaspidi „harta“) artiklis 16 on sätestatud, et „[e]ttevõtlusvabadust tunnustatakse liidu õiguse ning siseriiklike õigusaktide ja tavade kohaselt“.

158 Harta artikli 17 lõike 1 ja artikli 52 lõike 1 kohaselt ei tohi kelleltki tema omandit ära võtta muidu kui üldistes huvides ja seaduses ette nähtud juhtudel ja tingimustel ning õigeaegse ja õiglase hüvitise eest.

159 Kohtupraktika kohaselt ei ole põhiõigused ja eelkõige ettevõtlusvabadus ja omandiõigus absoluutsed õigused ning nende teostamisele võib kehtestada piiranguid, mis on õigustatud liidu taotletavate üldise huvi eesmärkidega, tingimusel et piirangud vastavad tegelikult neile üldise huvi eesmärkidele ega kujuta endast taotletava eesmärgi seisukohast ülemäärast ja talumatut sekkumist, mis kahjustaks sel moel tagatud õiguste olemust (vt 28. märtsi 2017. aasta kohtuotsus Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, punkt 148 ja seal viidatud kohtupraktika).

160 Selleks et määrata kindlaks selle õiguse ulatus, tuleb harta artikli 52 lõikest 3 lähtudes võtta arvesse Roomas 4. novembril 1950 allkirjastatud Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni (edaspidi „EIÕK“) lisaprotokolli nr 1 artiklit 1 (vt selle kohta 3. septembri 2008. aasta kohtuotsus Kadi ja Al Barakaat International Foundation *vs.* nõukogu ja komisjon, C-402/05 P ja C-415/05 P, EU:C:2008:461, punkt 356).

161 Sellega seoses on EIÕK lisaprotokolli nr 1 artiklis 1 sätestatud:

„Igal füüsilisel ja juriidilisel isikul on õigus oma omandit segamatult kasutada. Kelleltki ei või võtta tema omandit muidu kui avalikes huvides ja seaduses ettenähtud tingimustel ning rahvusvahelise õiguse üldpõhimõtteid järgides.

Eelnenud sätted ei piira siiski mingil viisil riigi õigust vajaduse korral kehtestada seadusi vara üldistes huvides kasutamise kontrollimiseks või maksude, maksete või trahvide tasumise tagamiseks.“

162 Käesolevas asjas tuleb märkida, et kõnealused osamaksed kujutavad endast EIÕK lisaprotokolli nr 1 artikli 1 esimese lõiguga tagatud õiguse riivet, kuna need võtavad asjasse puutuvalt krediidiasutuselt tema omandi eseme, st summa, mille ta maksis. Selline riive on põhjendatud vastavalt selle artikli teisele lõigule, mis näeb sõnaselgelt ette erandi maksude või muude maksete tasumiseks (vt selle kohta Euroopa Inimõiguste Kohtu (EIK) 13. jaanuari 2004. aasta otsus Orion Břeclav s.r.o. *vs.* Tšehhi Vabariik, CE:ECHR:2004:0113DEC004378398).

163 Neil asjaoludel tuleb kontrollida, kas vaidlustatud otsus on kõnealuste õigusnormidega kooskõlas, kas hageja omandiõiguse riive vastab tõepoolest üldise huvi eesmärkidele ja kas see riive ei kujuta endast taotletavat eesmärki silmas pidades ülemäärast ja lubamatut riivet, mis kahjustab omandiõiguse olemust.

164 Kõigepealt nähtub eespool punktidest 58–131, et SRB kohaldas õigesti määruse nr 806/2014 artikli 70 lõiget 4 ja delegeeritud määruse 2015/63 artikli 12 lõiget 2. Vaidlustatud otsus on seega asjasse puutuvate õigusnormidega kooskõlas.

165 Edasi nähtub eespool punktidest 143–148, et otsus mitte maksta hagejale tagasi osa tema osamaksetest, vaatamata tema tegevusloa kehtetuks tunnistamisele, vastab tegelikult üldise huvi eesmärkidele ega ole nende eesmärkidega ebaproportsionaalne. Neil asjaoludel tuleb asuda seisukohale, et see otsus ei kujuta taotletavat eesmärki silmas pidades endast ülemäärast ja lubamatut riivet, mis kahjustab hageja omandiõiguse olemust. Samadel põhjustel ei kahjusta see otsus tema ettevõtlusvabaduse olemust.

166 Seega ei ole väidetav omandiõiguse ja ettevõtlusvabaduse rikkumine tõendatud.

167 Eeltoodut arvestades tuleb kümnes väide, et on rikutud harta artikleid 16 ja 17, tagasi lükata.

6. Kaheksas ja üheksas väide, et rikutud on põhimõtet adage nemo auditur propriam turpitudinem allegan***s ja vastuolulise tegutsemise keeldu***

168 Kaheksandas väites leiab hageja, et SRB rikkus põhimõtet *adage nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, mille kohaselt ei saa keegi tugineda enda õigusvastasele tegevusele. Täpsemalt väidab ta, et 23. veebruaril 2018 teatas SRB avalikult, et hageja ja tema Luksemburgi tütarettevõtja likvideeritakse. Pärast seda teadet väidetavalt sunniti hageja aktsionäre algatama vabatahtlikku likvideerimismenetlust. Selle vabatahtliku likvideerimise tulemusel pidi EKP seejärel hageja tegevusloa kehtetuks tunnistama. Seetõttu jättis SRB esiteks hageja ilma võimalusest, mille talle andis kriisilahendusfondi 2018. aasta eest tasutud *ex ante* osamakse. Teiseks sai SRB eelise, kuna ta sai osamakse, kuigi vastav risk oli hageja likvideerimise tõttu kõrvaldatud. Hageja *ex ante* osamakse tagastamisest keeldudes üritab SRB säilitada õigusvastast eelist. Hageja väidab üheksanda väite raames samuti seda, et SRB tegutses vastuoluliselt ja meelevaldselt, kui ta määras hageja likvideerimise, jättes samal ajal tema osamakse endale.

169 SRB, keda toetab komisjon, vaidleb neile argumentidele vastu.

170 Esiteks peab selleks, et tugineda põhimõttele *adage nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, tõendama ka SRB õigusvastast käitumist. Kuid viie esimese väite analüüsist nähtub, et SRB kohaldas õigesti määruse nr 806/2014 artikli 70 lõiget 4 ja delegeeritud määruse 2015/63 artikli 12 lõiget 2. Seega ei saa SRB-le käesoleval juhul ette heita õigusvastast käitumist.

171 Mis puudutab SRB 23. veebruari 2018. aasta otsust mitte vastu võtta kriisilahendusskeemi ja küsimust, kas SRB vastutab hageja aktsionäride algatatud vabatahtliku likvideerimismenetluse eest, siis ei ole need käesoleva hagi ese ning neid ei saa seega kasutada väidetava õigusvastase käitumise alusena.

172 Teiseks tuleb konstateerida, et väide, et SRB tegutses vastuoluliselt, põhineb SRB 23. veebruari 2018. aasta otsusel mitte vastu võtta kriisilahendusskeemi ja küsimusel, kas SRB vastutab hageja aktsionäride algatatud vabatahtliku likvideerimismenetluse eest. Selline väide, millega ei seata kahtluse alla vaidlustatud otsuse õiguspärasust, jääb siiski edutuks ja tuleb tagasi lükata.

173 Järelikult tuleb kaheksas ja üheksas väide tagasi lükata.

7. Vaidlustatud otsuse ebapiisav põhjendamine

174 29. juunil 2020 esitatud seisukohtade punktis 92 väidab hageja, et SRB ei ole vaidlustatud otsust piisavalt põhjendanud. Ta leiab, et SRB piirdus selles otsuses kinnitusega, et osamakseid kriisilahendusfondi ei maksta kunagi tagasi, ilma et ta oleks esitanud usutavaid selgitusi selleks, et põhjendada oma keeldumist teha uus arvutus ja taotletud tagasimakse. Hageja rõhutab, et SRB ei esitanud oma otsuses põhjuseid, miks „2015. aasta osamakseid saab tagasi maksta, kui algses etapis tuleb maksta väikeseid lisasummasid, kuid neid ei tule tagasi maksta siis, kui mingit muud summat ei tule tasuda“.

175 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt põhinevad väited põhjenduse puudumise või ebapiisavuse kohta avalikul huvil ning pooled võivad neid igas menetluse staadiumis esitada (25. juuli 2000. aasta kohtumäärus RJB Mining *vs.* komisjon, T-110/98, EU:T:2000:199, punkt 46; vt selle kohta ka 20. veebruari 1997. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Daffix, C-166/95 P, EU:C:1997:73, punktid 23–25). Järelikult on käesolev väide vastuvõetav.

176 Lisaks tuleb meenutada, et ELTL artiklis 296 nõutud põhjendused peavad vastama asjaomase akti laadile ning neist peab selgelt ja üheselt selguma akti vastu võtnud institutsiooni arutluskäik selliselt, et huvitatud isikutel oleks võimalik mõista võetud meetme põhjendusi ja liidu kohtul teostada kontrolli. Ei ole nõutud, et põhjenduses oleks esile toodud kõik asjasse puutuvad faktilised ja õiguslikud asjaolud, kuna kontrollides akti põhjenduse vastavust ELTL artikli 296 nõuetele tuleb lisaks akti sõnastusele arvestada akti konteksti ja kõiki asjasse puutuvaid õigusnorme (2. aprilli 1998. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Sytraval ja Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, punkt 63, ja 8. mai 2019. aasta kohtuotsus Landeskreditbank Baden-Württemberg *vs.* EKP, C-450/17 P, EU:C:2019:372, punkt 87).

177 Sellest tuleneb, et põhjendus ei pea olema ammendav, vaid piisab, kui on esitatud otsuse ülesehituse seisukohast olulise tähtsusega faktid ning õiguslikud kaalutlused (vt selle kohta 10. juuli 2008. aasta kohtuotsus Bertelsmann ja Sony Corporation of America *vs.* Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, punkt 169, ja 3. märtsi 2010. aasta kohtuotsus Freistaat Sachsen *vs.* komisjon, T-102/07 ja T-120/07, EU:T:2010:62, punkt 180).

178 Käesolevas asjas nähtub eespool punktis 13 esitatud vaidlustatud otsuse kirjeldusest, et SRB täpsustas olulise tähtsusega faktilisi ja õiguslikke asjaolusid. Vaidlustatud otsus võimaldas esiteks hagejal mõista tehtud otsuse põhjendusi, selleks et kaitsta oma õigusi, ning teiseks liidu kohtul kontrollida selle otsuse õiguspärasust. Nimelt, nagu nähtub hagiavaldusest, võis hageja vaidlustada vaidlustatud otsuses sisalduvate hinnangute põhjendatuse, heites SRB-le eelkõige ette seda, kuidas viimane tõlgendas määruse nr 806/2014 artikli 70 lõiget 4, ja seda, et ta kohaldas

hageja olukorra suhtes delegeeritud määruse 2015/63 artikli 12 lõiget 2. Lisaks, nagu nähtub hagiavalduses esitatud erinevate väidete eespool toodud analüüsist, võis Üldkohus nende argumentide üle otsustada ja vaidlustatud otsust kontrollida. Järelikult ei ole hagejal õigus, kui ta väidab, et see otsus ei ole piisavalt põhjendatud.

179 SRB-le ei saa ette heita, et ta ei esitanud põhjuseid, miks „2015. aasta osamakseid saab tagasi maksta, kui algses etapis tuleb maksta väikeseid lisasummasid, kuid neid ei tule tagasi maksta siis, kui mingit muud summat ei tule tasuda“. Nagu nähtub eespool punktist 13, selgitas nimelt SRB oma otsuses selgelt põhjusi, miks ta ei saanud hageja taotlusi rahuldada. Lisaks nähtub eespool esitatud viie esimese väite analüüsist, et erinevalt sellest, mida väidab hageja, ei ole SRB kunagi kinnitanud, et „2015. aasta osamakseid on võimalik tagasi maksta“, vaid väitis, et need võib maha arvata krediidiasutuse poolt tasumisele kuuluvast summast vastavalt rakendusmääruse 2015/81 artikli 8 lõikele 2. Seega tuleb hageja kõnealune argument tagasi lükata.

180 Kõike eeltoodut arvestades tuleb väide, et vaidlustatud otsus ei ole piisavalt põhjendatud, tagasi lükata ning seega tuleb hagi jätta tervikuna rahuldamata.

Kohtukulud

181 Kodukorra artikli 134 lõike 1 kohaselt on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna hageja on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb vastavalt SRB nõudele kohtukulud temalt välja mõista.

182 Kodukorra artikli 138 lõike 1 alusel kannab komisjon ise oma kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (kümnes koda laiendatud koosseisus)

otsustab:

1. **Jätta hagi rahuldamata.**

2. **Jätta ABLV Bank ASi kohtukulud tema enda kanda ja mõista temalt välja Ühtse Kriisilahendusnõukogu (SRB) kohtukulud.**

3. **Jätta Euroopa Komisjoni kohtukulud tema enda kanda.**

Papasavvas Kornezov Buttigieg

Kowalik-Bańczyk Hesse

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 20. jaanuaril 2021 Luxembourgis.

Allkirjad

[i] — Käesoleva otsuse eestikeelse teksti punkte 41 ja 130 on pärast selle elektroonilist avaldamist keeleliselt muudetud.